

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์บ้านดาวล้าน

สามเกลอพล, นิก, กิมหงวน

จอมชนคนสวย

ป. อินทรปาลิต

หญิงสาวเจ้าของร่างสูงโปร่งคนหนึ่ง พาดำเดินเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” ในตอนเย็นวันนั้น หล่อนเป็นหญิงสาวที่มีรูปโฉมสะคราญตา ยกที่จะหาใครเปรียบเหมือน ริมฝีปากจิ้มลิ้ม จมูกโด่ง แก้มเป็นพวงปลั่งปลั่ง และผมสีทองของหล่อนยาวประจบ ราวผมไว้ผูกริบบิ้น แพรแบบประชิตร์ ที่อวดคอดเข้มชัดสีทองเส้นใหญ่แบบหม่อมเชลิดำของท่านพี่ระ ลักษณะท่าทาง บอกว่าเป็นผู้ที่ผ่านการศึกษาอย่างสูงมาแล้ว หล่อนสวมเสื้อกระโปรงชุดสีฟ้า ถักกระเป๋านั่งสีน้ำตาล อายุของหล่อนในราว 20 ปี

เดินตรงมาที่ตัวตึกใหญ่ ในเวลาเดียวกันเจ้าแห้วก็ออกมาจากเรือนต้นไม้เพื่อจะขนไปเอาวิสกี้บนตัวตึกตามคำสั่งของเสี่ยหงวน

เจ้าแห้วหยุดชะงักมองคุณแม่สาวงามอย่างตื่น ๆ หล่อนตรงเข้ามาหาเจ้าแห้ว และกล่าวถามเสี่ยงั่วเบา

“ขอโทษเถอะจ๊ะ คุณหมอยู่ไหมจ๊ะ”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วขึ้น

“คุณหมอไหนครับ ที่นี้มีอยู่ 2 คนด้วยกัน คือคุณหมอนิกรหมอเวทย์มนต์คาถา แล้วก็คุณหมอดิเรกหมอรักษาโรค”

หล่อนยิ้มเล็กน้อย

“คุณหมอดิเรกจ๊ะ”

“อ้อ อยู่ครับ เชิญสิครับคุณหมอยู่ในเรือนต้นไม้เอง แต่ว่าถ้าคุณจะมาตามคุณหมอไปรักษาใช้ในเวลานี้ เห็นจะลำบากสักหน่อย เพราะคุณหมอกำลังเมาครับ”

หล่อนหัวเราะเบา ๆ เดินตามเจ้าแห้วเข้าไปในเรือนต้นไม้ ท่าทีของหล่อนประหม่าขวยอายเล็กน้อยเมื่อเห็นคณะพรรค 4 สหาย และเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ กำลังนั่งล้อมโต๊ะสี่เหลี่ยมดื่มเหล้า และสนทนากันอย่างครื้นเครง

โดยเฉพาะนิกรเมฆาจนแทบไม่มีสติ พอเขาแลเห็นหญิงสาวเจ้าของร่างสูงโปร่ง นายจอมทะเล้นก็สะดุ้งเฮือก ยกมือขว้างป้อมหน้าผากทำปากเบ้เอียงคอมองดูหล่อน แล้วเขาก็ร้องยี้เกทันที

“น่านางฟ้าหรือไลน์
รูปร่างจึงวิไลเป็นหน้าหนา
กระจุกกระจิมติ่มจั้งข้างน่ารัก
พิศขนงวงพักตร์งามลอลตา
ทั้งส่วนโค้งส่วนเว้าเจ้าช่างโสภา.....”

หญิงสาวหยุดชะงัก แสดงสีหน้าตื่น ๆ กิมหงวนยกกำปั้นทุบลงกลางหลังนาย
จอมทะเล้นดังพลັก

“เป็นบ้าไปได้ เสียมรรยาทจริงไว้อีกแถมนี้ เมาก็นั่งเฉย ๆ ซิวะ”

นิกรลืมหูลง

“ไค ไครว่ามาว” แล้วนิกรก็โบกมือ “กินเหล้า 5 ขวดเมามืออย่างที่ไหน หรือ
ยังงาย พรรคพวก อี้ก”

พลกล่าวถามหญิงสาวอย่างสุภาพ

“ประธานโทษ คุณต้องการพบใครหรือครับ”

หล่อนยิ้มออกมาได้

“ดิฉันมาหาค็อกเตอร์ดิเรกคะ คนไหนคะที่ชื่อคุณหมอดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มขมวดคิ้วย่น ไม่ใคร่พอใจที่หญิงสาวแปลกหน้าคนนี้มีมารบกวน
เวลาสำราญของเขา ดร.ดิเรกหันมาพูดกับนิกรเบา ๆ

“แกช่วยบอกเขาที่เถอะวะว่า ค็อกเตอร์ดิเรกเป็นลมตายเมื่อบ่ายนี้เอง เวลานี้เป็น
เวลากินเหล้าไม่ใช่เวลารับแขกนี้หว่า”

สุภาพสตรีเจ้าของร่างสะคราญผู้นั้นจ้องตาเขม็งมองดูดร.ดิเรก ความรู้สึกบอก
ตัวเองว่า ชายหนุ่มร่างเล็กผู้สวมแว่นสายตาสั้นกรอบทองคนนี้จะต้องเป็นดร.ดิเรกอย่างแน่นอน
หล่อนกระพุ่มมือไหว้นายแพทย์หนุ่มอย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์คะ คุณหมอ ดิฉันต้องกราบขอประธานโทษที่ดิฉันมารบกวนเวลาอันมีค่า
แต่เท่าที่ดิฉันทราบเขาพูดกันว่าคุณหมอดิเรกเป็นคนใจดีมาก มีน้ำใจเปี่ยมล้นด้วยความเมตตากรุณา
ให้ความช่วยเหลือทุกคนที่บากหน้ามาหาจนถึงบ้าน ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นเศรษฐี หรือกระยาจกผู้
เจ็บใจก็ตาม”

คราวนี้ ดร.ดิเรกยิ้มแก้มแทบแตก เขาสะดุ้งลุกขึ้นยืนก้มศีรษะให้หล่อนอย่างนอบ
น้อม

“เชิญนั่งครับ ซินญูริต้า”

หญิงสาวซ่อนยิ้มไว้ในหน้า กล่าวคำขอบคุณเขาเบา ๆ และนั่งลงบนเก้าอี้เหล็กตัว
หนึ่ง ภายในเรือนต้นไม้เงียบกริบ 4 สหาย และเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ต่างพยายามควบคุมสติของตัวเองไว้

“บอกความประสงค์ของคุณมาเถอะครับว่า คุณจะให้ผมช่วยอะไรคุณบ้าง ผม.....
 ด็อกเตอร์ดิเรกยินดีรับใช้คุณเสมอ”

หล่อนยกมือไหว้เขาอีกครั้งหนึ่ง

“ขอบคุณค่ะ งามา..... คุณหมอกะ ดิฉันมาหาคุณหมอเพื่อหวังจะขอความกรุณาให้
 ช่วยดิฉันในเรื่องงานอาชีพ”

เสี่ยหงวนพูดโพล่งขึ้นทันที

“ตกลงครับ เป็นอันว่าผมตกลงรับคุณไว้เป็นเลขานุการินีของผม หน้าตาสะสวย
 อย่างคุณไม่ต้องทำอะไรหรอกครับ เพียงแต่นั่งยิ้มไปยิ้มมาให้ผมชื่นใจเท่านั้น”

หญิงสาวมองดูกิมหงวนด้วยสีหน้าที่ไม่มีใครพอใจนัก

“ประธานโทษ ดิฉันไม่ได้พูดกับคุณนี่คะ”

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ

“นั่นนะซีครับ ผมเสือกไปหน่อย แต่ว่าอย่าถือสาหาความเลยครับนิสัยผมเสียนมา
 นานแล้ว เมื่อเล็ก ๆ พ่อแม่ไม่มีใครจะได้สั่งสอน บางทีสั่งสอนแล้วผมก็ไม่จำ เรื่องมันเป็นยังงี้
 แหละครับ”

ขณะพรรค 4 สหายหัวเราะขำขันพร้อม ๆ กัน ดร.ดิเรกกล่าวกับแขกของเขา

“ไม่มีอะไรหรอกครับคุณ พวกผมทั้ง 4 คนนี้เป็นคนที่มีอารมณ์ขบขันสนุกสนาน
 ไร้เรงกันตลอดเวลา เพราะเราทุกคนล้วนแล้วแต่มีสตางค์คนละมาก ๆ คุณก็คงทราบดีแล้วสิครับว่า
 คนมีเงินนะ มันจะต้องครึกครื้นรื่นเริง ผมขอแนะนำคุณให้รู้จักกับเพื่อนของผม”

นิกรผายมือไปทางเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แล้วพูดขึ้นทันที

“ท่านผู้นี้เป็นพ่อตาหมอดิเรกนะครับ ไม่ใช่เพื่อนเดียวคุณจะเข้าใจผิด ผม 3 คนนี้
 แหละครับเป็นเพื่อนกับหมอ ผมชื่อนิกรยังงี้ละครับ นิกร การณรงค์ คุณคงรู้จักชื่อผมดีแล้ว”

หล่อนอดหัวเราะไม่ได้

“เพิ่งเคยได้ยินชื่อของคุณวันนี้แหละค่ะ”

นิกรอมยิ้มแก้มตุ่ยแล้วกล่าวต่อไป

“สุภาพบุรุษผู้นี้ชื่อกิมหงวน ไทยแท้ครับ มหาเศรษฐีหนุ่มแห่งประเทศไทย แล้ว
 ก็เจ้าหมอนี่ชื่อพล พัชราภรณ์ รูปหล่อมากแต่ไว้ใจไม่มีใครได้ เพราะนิสัยไม่ใคร่ดี สู้ผมไม่ได้ ถ้า
 คุณจะรับเป็นเพื่อนแล้วเลือกคบผมดีกว่า ผมบริการดีที่สุดในบรรดามิตร รับฉีด, อด, ล้าง, เปลี่ยน
 น้ำมันเครื่อง, ตรวจเบรค, ปรับทองขาว, ทำความสะอาดหัวเทียน, เปลี่ยนน้ำมัน, ซ้อคอัพ, น้ำมัน
 เกียร์, คุณจะทุนค่าใช้จ่ายอีกมาก หรือทางที่ดีคุณควรจะประกันที่บริษัทผม รถคุณหายผมใช้ให้
 ใหม่ ถ้าถูกชนบุนสลายซ่อมแซมให้ บริษัทของผมมีผู้ใหญ่หลายคนถือหุ้นอยู่ ถึงคุณเป็นฝ่ายผิดก็
 ต้องเป็นฝ่ายถูก”

หญิงสาวกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“ง่า ดิฉันไม่ได้มาหาคุณหมอกับเรื่องรถยนต์เลยคะ ฐานะของดิฉันกับการเป็นเจ้าของรถยนต์นั้นมันไกลกันมาก ดิฉันมาหาคุณหมอเพื่อขอขานทำ แล้วก็ดิฉันคิดว่า ถ้าคุณกรุณาให้ดิฉันได้พูดกับคุณหมอโดยเฉพาะแล้วก็จะจะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ ยกมือไหว้หล่อน

“ครับ ครับ เชิญเถอะครับ”

หญิงสาวมองบุตร.ดิเรกอย่างเกรงใจ และโปรยยิ้มให้เขา

“ก่อนอื่นดิฉันขอแนะนำตัวเองให้คุณหมอราบเสียบก่อน ดิฉันชื่อลินดา

เสาวลักษณ์ค่ะ สำเร็จวิชาวิทยาศาสตร์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาสองปีแล้ว ดิฉันยังไม่มีการทำงานทำคะคุณหมอ ดิฉันไม่มีพวกพ้องที่จะช่วยเหลือ ซึ่งคุณหมอก็ทราบดีแล้วว่า การหางานทำถ้าไม่มีใครช่วยเหลือจะไม่มีโอกาสได้ทำงานที่ไหนเลย”

ดร.ดิเรกพยักหน้าช้า ๆ

“ออไรน์ ออไรน์ เมืองไทยยังดิ้นะครับ ที่อินเดียหางานทำลำบากกว่าเมืองไทยหลายเท่า นอกจากจะเสียแป๊ะเจี๊ยะแล้วยังจะต้องมีคนใหญ่คนโตช่วยฝากฝังด้วย คุณได้ปริญญา ว.ท.บ. หรือ”

ลินดายิ้มอ่อนหวาน

“ค่ะ แต่ว่าปริญญาบัตรของดิฉันเหมือนกับว่าไม่มีความหมายอะไรเลย ดิฉันได้วิ่งเต้นหางานทำมา 2 ปีแล้ว ไปทางไหนก็ไม่มีตำแหน่งว่าง บางแห่งก็ให้รอคอยไปก่อน ดิฉันทราบจากเพื่อนของดิฉันว่า คุณหมอนักวิทยาศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญ ชอบค้นคว้าทดลอง และประดิษฐ์อะไรที่เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ และเพื่อนมนุษย์ ดิฉันก็เลยมาหาคุณหมอเพื่อปวารณาตัวรับใช้คุณหมอกคนหนึ่ง สุดแล้วแต่คุณหมอมองจะกรุณาเถอะค่ะ”

นายแพทย์หนุ่มนั่งคิด นิกรผสมวิสกี้โซดาใส่แก้วบาง ๆ แล้วส่งแก้วน้ำสีเหลืองให้หล่อน

“เพื่อมิตรภาพของเรา ดื่มเสียนิดเถอะครับคุณลินดา”

แม่งามทำหน้าที่ยิ้มครึ่งบึ้ง

“ขอบคุณค่ะ ดิฉันดื่มไม่เป็น”

นิกรหัวเราะ

“มันจะยากเย็นอะไรล่ะครับ ยกขึ้นใส่ปากแล้วกลืนเข้าไปโดยไม่ต้องเคี้ยว อย่างเดียวกับที่คุณดื่มน้ำนั่นแหละครับ”

หล่อนสั่นศีรษะช้า ๆ

“ประทานโทษเถอะค่ะ ดิฉันดื่มไม่ได้จริงๆ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คุณนิกร

“อย่าไปปรบกวบนเธอเลยนำเจ้ากร นั่งเฉย ๆ เถอะวะ ร้าคาญแกเหลือเกิน”

นิกรหัวเราะ

“นั่นนะซีครับ ผมเองก็รำคาญตัวของผมเหมือนกัน ไม่รู้ว่าเอาอะไรมาพูด หุค หุค 2 ชั่วโมงน่าจะท้องขึ้นตายแน่ หรือมายก็เปรี้ยวปากแย่”

ดร.ดิเรกมองคุณแม่สาวงามลึนดาอย่างเห็นใจ หล่อนเป็นหญิงสาวคนแรกที่กล้ามาของานกับเขาด้วยตัวเอง เขาคิดว่า หล่อนคงจะลำบากยากเย็นไม่น้อยจึงอุตส่าห์ชมชานมา การแต่งกายของหล่อนถึงแม้จะทันสมัยก็ใช้เสื้อผ้าราคาถูกลง ๆ หล่อนไม่มีเครื่องประดับใด ๆ เลย แม้แต่สร้อยคอ หรือนาฬิกาข้อมือ แสดงว่า ฐานะของหล่อนคงไม่สู้จะดีนัก

“คุณลึนดา ผมสงสาร และเห็นใจคุณมาก ความจริงคนที่มิปริญญาว.ท.บ. อย่างคุณน่าจะหางานทำได้นานแล้ว”

หล่อนยิ้มเศร้า ๆ

“จะทำยังไงได้คะ ดิฉันเป็นคนอากั๊พอับโชค”

นิกรร้องไห้กระซิก ๆ เพราะอำนาจแอลกอฮอล์ เขายกหลังมือเช็ดน้ำตาทำปากเบะสะอึกสะอื้น พล พัชรารกณ์อดหัวเราะไม่ได้

“เฮ้ย ร้องไห้ทำไมวะ”

นิกรสะอื้นดัง ๆ

“สงสารคุณลึนดาไว้อยู่ ฮือ สำเร็จมหาวิทยาลัยตั้ง 2 ปีแล้ว ต้องเดินเตะฝุ่นหางานทำไม่ได้ รูปร่างก็สวยกว่านางสาวไทยเป็นไหน ๆ” พุดจบเขาก็หันมาทางนายแพทย์ “แกร็บไว้เถอะวะหมอ เห็นแก่ปรารกกับพวกเราว่าแกอยากจะได้นักวิทยาศาสตร์สักคนหนึ่งมาเป็นผู้ช่วยของแกไม่ใช่หรือ”

ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“ออไรน์ กันเคยพูดอย่างนั้นจริง แต่นักวิทยาศาสตร์ที่จะมาเป็นผู้ช่วยของกันนั้น ไม่ใช่ว.ท.บ.ในเมืองไทย อย่างน้อยจะต้องได้ปริญญาบี.เอส.ซี. มาจากต่างประเทศ ม่ายก็ทำงานกับกันไม่ได้เพราะไม่รู้เรื่องอะไรเลย จะหยิบเครื่องมือก็ไม่ถูกเสียแล้ว แกอย่าลืมน่าห้องทดลองของกันเป็นห้องทดลองที่มีเครื่องมือเครื่องใช้ทันสมัยที่สุด ซึ่งนักวิทยาศาสตร์ที่เรียนสำเร็จในเมืองไทยเห็นแล้วต้องสำหน้าเพราะไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร”

ลึนดาพูดเสริมขึ้นทันที

“คุณหมอรูณรับดิฉันไว้ใช้สักคนเถอะคะ ดิฉันไม่ทะเยอทะยานถึงกับจะเป็นผู้ช่วยคุณหมอหรอกคะ ความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์ของดิฉันจะเปรียบได้ก็เพียงหนึ่งในหมื่นของคุณหมอเท่านั้น แต่ดิฉันอาจจะรับใช้คุณหมอได้บ้างสำหรับงานง่าย ๆ เรียกว่าเป็นลูกมือของคุณหมอ”

กิมหงวนพูดขึ้นอย่างเป็นทางการ

“จริง ดิเรก แกร็บคุณลึนดาไว้เถอะ ช่วยฝึกหัดสั่งสอนให้เธอบ้าง เธอก็คงจะทำงานให้แกได้ตามสมควร”

นายแพทย์หนุ่มขมวดคิ้วขึ้น

“งานวิทยาศาสตร์ของกันมีหลายอย่างที่เป็งานสำคัญยิ่งเป็นต้นว่าการสร้างพลังงานปรมาณู, การประดิษฐ์เรดาห์ หรืออาวุธต่าง ๆ เหล่านี้เป็ความลับของชาติทั้งนั้น”

ลินดาว่า “คุณหมอกลัวว่าดิฉันจะเปิดเผยความลับเกี่ยวกับงานวิทยาศาสตร์ของคุณหมอหรือคะ”

“ออไรน์ ขอโทษนะครับที่ผมกล้าพูดแบบเปิดอกเช่นนี้ เพราะว่า คุณกับผมเพิ่งได้เห็นหน้ากันและเพิ่งรู้จักกัน”

แม่งามยิ้มเศร้า ๆ นำสงสาร

“ไม่เป็นไรมิได้คะ แต่ว่าดิฉันก็เป็คนไทยคนหนึ่งซึ่งมีความรักประเทศชาติของเราไม่ยิ่งหย่อนกว่าคุณหมอ สิ่งใดที่เป็ความลับของประเทศชาติแล้ว ดิฉันก็ต้องถือว่เป็ความลับสำคัญยิ่งของดิฉันขอได้โปรดไว้วางใจเถาะคะ”

คำพูดของหล่อนทำให้นายแพทย์หนุ่มพอใจมาก เขาหันมาทางเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พ่อตาของเขา แล้วพูดขอความเห็นท่าน

“ว่ายังไงครับคุณพ่อ ผมควรจะรับคุณลินดาไว้เป็ลูกมือของผมดีไหมครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ว่า “ก็ดีเหมือนกัน แกรากกรำทำงานมากเกินไปอาจจะเจ็บป่วยลงได้ ถ้าแกมีลูกมือสักคนหนึ่ง อย่างน้อยก็คงจะช่วยแบ่งภาระแก่ไปได้บ้างตามความรู้ความสามารถของแม่ลินดา”

หญิงสาวกระพุ่มมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“กรุณาช่วยสนับสนุนหนูหน่อยเถาะคะ คุณลุงคะ หนูตั้งใจรับใช้สนองพระเดชพระคุณคุณหมอ โดยเต็มความสามารถของหนูทีเดียว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะ

“หนูจะเอาเงินเดือนสักเท่าใดละ”

“เงินเดือนหรือคะ หนูยังไม่ต้องการหรอกคะ เมื่อหนูมาทำงานคุณหมอได้เห็นความรู้ความสามารถของหนูจึงค่อยตั้งเงินเดือนให้หนู จะให้หนูมากน้อยเท่าใดก็สุดแล้วแต่จะกรุณาเถาะคะ”

กิมหวนถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขามองดูลินดาแล้วพูดยิ้ม ๆ

“หนู เอางี้ดีไหม”

หล่อนค้อนควับ

“ดิฉันไม่ได้เป็หนูของคุณหรือคะ”

“อ้าว ยังงั้นก็อย่าพูดกันเลย น่าจะไม่มีอะไรหรือก เห็นหนูหน้าตาชื่อ ๆ ก็สงสารอยากจะช่วยเหลือหนู ความจริงทำงานกับดิเรกหนูก็ต้องเหน็ดเหนื่อยไม่ใช่น้อย เพราะดิเรกนะ มันทดลองอะไรต่ออะไรทั้งวัน บางทีไม่มีอะไรจะทำก็หาเรื่องทำงานได้ เป็นต้นว่าอดตาหลับขับตานอน

นอนนั่งคิดค้นหาวิธีทำทางคณิตศาสตร์ ทำสองบวกสองให้เป็นห้า คิดมาหลายปีแล้วไม่เห็นสำเร็จสักที”

ดร.ดิเรกกล่าวกับหล่อนด้วยความเอ็นดู

“ผมรู้สึกว่าคุณเป็นคนเอางานเอาการคนหนึ่ง และนิสัยของคุณก็ตรงไปตรงมาไม่คดในข้ออในกระดุกเหมือนเจ้านิกรเพื่อนของผม โอ.เค. คุณลินดา เป็นอันว่าผมตกลงรับคุณไว้เป็นลูกมือของผม แต่ว่า คุณจะต้องทำงานหนักมากนะน้องสาว”

หล่อนยิ้มให้เขา

“ไม่เป็นไรมิได้ค่ะ ขึ้นชื่อว่างานแล้วไม่มีสบายหรือค่ะ ดิฉันพร้อมแล้วที่จะรับใช้คุณหมอด้วยความซื่อสัตย์จงรักภักดี”

“ออไรน์ ยูจะเริ่มมาทำงานกับโอได้ตั้งแต่เมื่อไร”

หล่อนตอบเขาโดยไม่ต้องคิด

“พรุ่งนี้ค่ะ”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“ดีทีเดียวนะ ผมกำลังต้องการนักวิทยาศาสตร์สักคนหนึ่งมาช่วยผม ผมเชื่อความรู้ของคุณก็คงไม่น้อยจนเกินไป เอาละครับ เรื่องเงินเดือนผมตกลงให้คุณเดือนละ 1,500 บาท ไม่ต้องมาทำงานทดลองละครับ เมื่อทำงานแล้วก็ต้องมีเงินเดือน”

หล่อนยิ้มสดชื่น กระพุ่มมือไหว้เขาอย่างนอบน้อม

“เป็นพระคุณหาที่สุดมิได้เชียวค่ะ ง่า ก่อนที่ดิฉันจะลากลับบ้านคุณหมอกฎาบอกเวลาทำงานให้ดิฉันทราบเสียก่อนสิคะ”

ดิเรกว่า “ก็ตามแบบกระทรวงทบวงกรมแหละครับ เข้าทำงาน 9.00 น. ทำงานเลิก 16.00 น. วันเสาร์ครึ่งวัน วันอาทิตย์และวันนักขัตฤกษ์หยุด ส่วนการโคจรแล้วแต่โอกาสที่คุณจะควรทำหรือไม่ มาสาย หรือขาดบ้างพอพูดกันได้ ผมไม่เข้มงวดกวัดขั้นอะไรนัก”

“ค่ะ ถ้าเช่นนั้นดิฉันกราบลาละค่ะ พรุ่งนี้ดิฉันจะเริ่มมาทำงาน”

หล่อนยกมือไหว้นายแพทย์หนุ่มและ 3 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ สนทนากันอีกสองสามคำลินดาก็ลุกขึ้นพาตัวเดินออกไปจากเรือนต้นไม้ คณะพรรค 4 สหายต่างพากันมองดูหล่อนจนลับตา

เสียดหงวนครางเบา ๆ

“อ้อ ไม่เลวไวย้ แหม ยังจำเป็นเมียน้อยกันละก็จ่ายให้เดือนละ 5,000 บาทอย่างน้อย ซื่อบ้านให้อยู่เลย หรือยังไงวะกร”

นิกรสันศิริชะ

“เดือนละ 5,000 กันเห็นจะไม่รับประทาน เมียน้อยกัน กันเคยให้อย่างมากเดือนละ 20 บาทเท่านั้น”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะก๊าก

“เดือนละ 20 ซ้อย่ข้าวถังหนึ่งก็ไม่ไหวแล้ว”

นายจอมทะเล้นทำตาโต

“เมื่อก่อนสงครามครบไม่ใช่เดี๋ยวนี๊ สมัยนั้นผมกำลังพืดเต็มที แอบมีเมียน้อยไว้ถึง 4 คนทั้งเมียหลวงรวมเป็น 5 ผมจ่ายเงินเดือนให้เมียน้อยคนละ 20 บาท คนไหนมีลูกให้ 30 บาท แต่ไม่เคยปรากฏว่าเมียน้อยคนใดมีลูกกับผมเลย พอสงครามมหาเอเชียบูรพาเกิดขึ้นผมก็เลิกกับเมียน้อยทุกคนบอกให้หล่อนช่วยตัวเอง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“แกทิ้งเขาแล้วเขาไปทำอะไรกันล่ะ”

“ก็ต้องช่วยตัวเองนะซีครับ บางคนก็ได้ฟัวเป็นนายทหารญี่ปุ่น บางคนก็เป็นกะหรีไป บางคนโชคดีได้ฟัวนักเซ็งลี อีกคนหนึ่งได้ฟัวเก”

เสียงหัวเราะครั้นเครงตั้งขึ้นพร้อม ๆ กัน เจ้าแห้วถือถาดใส่วิสกี และ โซดาแช่เย็นเดินเข้ามาในเรือนต้นไม้วางถาดลงบนโต๊ะ พลจัดแจงผสมวิสกีโซดาแจกจ่ายให้เพื่อนเกลอของเขา และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่อจากนั้น คณะพรรค 4 สหายก็ดื่มเหล้า และสนทนากันอย่างสนุกสนาน

ในที่สุด ลินดา เสาวลักษณ์ ก็เข้ามาทำงานเป็นพนักงานวิทยาศาสตร์ประจำห้องทดลองของดร.ดิเรก ฌรงค์ฤทธิ์ ลินดาเป็นหญิงสาวที่สุภาพอ่อนหวานสงบเสงี่ยมเจียมตัวในตอนแรก นันทา, นวลลออ, ประภา และประไพไม่ชอบหน้าลินดาเลย เพราะกลัวว่าฟัวของหล่อนจะเกิดติดเนื้อต้องใจลินดาเข้า แต่ชั่วเวลาเพียงเดือนเดียว 4 นางก็รู้ว่าลินดาเป็นหญิงสาวที่มีความรู้และความรู้สึกทางด้านจิตใจสูงมาก พล, นิกร, หรืออาศัยกิมหงวนเกี่ยวหล่อน หรือชื่อของขั้วญให้หล่อนที่ไร ลินดาจะต้องไปเล่าให้เมีย ๆ ของ 4 สหายฟังเสมอ ทำให้พล, นิกร, กิมหงวนได้รับแจกอะไรต่ออะไรจากเมียเขาอยู่เนือง ๆ

หล่อนเรียก 4 นางว่าพี่ กระทำตัวอ่อนหวานน่ารักน่าเอ็นดูเหมือนกับว่าหล่อนเป็นน้องสาวของนันทา, นวลลออ, ประภา และประไพจริง ๆ

“ชื่อเกียรติหนูเถอะกะะ พี่นั่นคะ” หล่อนพูดกับนันทาเช่นนี้ “ไม่ต้องกลัวว่าหนูจะแย่งความสุขของใคร หนูยังมีศีลธรรม และคุณธรรมประจำใจเสมอ ถึงหนูเป็นคนจนหนูก็รักเกียรติของหนูยิ่งกว่าชีวิต”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คุณหญิงวาด และเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ต่างพลอยรัก และเอ็นดู ลินดาไปตามกัน เพราะความสุภาพอ่อนหวานของลินดานั่นเอง

เท่าที่ทุกคนได้ทราบจากหล่อน ลินดาเล่าให้ฟังว่า หล่อนอาศัยอยู่กับพี่ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นข้าราชการชั้นโทเช่าบ้านเล็ก ๆ อยู่ทางมักกะสัน ลินดาไม่มีใครจะลงรอยกับพี่สะใภ้ของ

หล่อน พี่ชายของหล่อนซึ่งรัก และหลงเมียมของเขาเพียงชีวิตจิตใจก็พาลเกลียดชังหล่อนด้วย ทำให้หล่อนต้องครองชีวิตอยู่ด้วยความขมขื่นปราศจากความสุข

คุณหญิงวาดจำได้ว่า เมื่อท่านได้ฟังเรื่องราวส่วนตัวของลินดา ท่านก็อดกลั้นน้ำตาไม่ได้เพราะความสงสาร ท่านได้ดึงตัวลินดาเข้ามากอดด้วยความรัก และเอ็นดู

“ลินดา มาอยู่กับป้าเถอะหลาน ป้าจะเลี้ยงดูให้มีความสุขหนูให้เหมือนกับลูกหลานของป้าทีเดียว งานวิทยาศาสตร์บ้า ๆ บอ ๆ อย่าไปทำมันเลย นั่งกินนอนกินคิดว่า ป้ามีเงินมากมายพอที่จะให้หนูใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย อยู่กับป้านะหนูนะ แล้วป้าจะสอนให้หนูเล่นไพ่ห้องเราจะได้เล่นกันให้สนุก”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ เจ้าคุณประสิทธิ์ และแม่เสื่อทั้ง 4 ต่างช่วยกันอ้อนวอนให้ลินดา มาอยู่บ้าน “พัชรภรณ์” ในที่สุดลินดาก็ตกลงมาอยู่ที่นี่ หล่อนมีกระเป๋าเสื้อผ้ามาเพียงใบเดียวเท่านั้น คุณหญิงวาดได้จัดห้องเล็ก ๆ ให้ลินดาอยู่ตามลำพังมีเครื่องใช้ไม้สอยครบถ้วน คนในบ้าน “พัชรภรณ์” ทุกคนล้วนแต่รักใคร่เอ็นดูหล่อน คุณหญิงวาดบังคับดร.ดิเรกให้เพิ่มเงินเดือนให้ลินดาเป็นเดือนละ 2,000 บาท

หล่อนได้ร่วมงานกับนายแพทย์หนุ่มอย่างใกล้ชิด

อย่างไรก็ตาม ดร.ดิเรกไม่ยอมให้หล่อนได้มีส่วนรู้เห็นในงานที่เกี่ยวกับความลับของชาติเลย นายแพทย์หนุ่มไม่ยอมไว้วางใจใครง่าย ๆ เว้นแต่คณะพรรคของเขาเท่านั้น ซึ่งทุกคนรู้ว่าเวลานี้ดร.ดิเรกเป็นบุคคลที่มีความสำคัญยิ่งของชาติไทย

บ่ายวันนั้น

ในราว 14.00 น. เศษ ขณะที่ดร.ดิเรกกำลังทำงานง่วนอยู่ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขา เสียงประตูห้องก็ถูกเคาะขึ้นเบา ๆ

ลินดากำลังผสมวัตถุทางเคมีชนิดหนึ่ง ตามคำสั่งของนายแพทย์หนุ่ม หล่อนวางมือจากหลอดแก้วพาตัวเดินไปที่ประตูแล้วถอดกลอนเปิดประตูออก เจ้าหัวเดินนำหน้าพานายทหารชั้นพลโทคนหนึ่งเข้ามาในห้องทดลอง

ท่านผู้นี้คือพลโท หลวงรณภพพิชิต รองประธานสภาป้องกันพระราชอาณาจักร และผู้บัญชาการกองพลยานเกราะ

นายแพทย์หนุ่มรีบยกมือไหว้ท่านนายพลทันที

“สวัสดิ์ครับคุณหลวง”

หลวงรณภพ ๑ ก้มศีรษะรับความเคารพตามแบบทหาร และตรงเข้ามาจับมือกับดร.ดิเรกต่างฝ่ายต่างทักทายกันอย่างสนิทสนม

“ผมได้รับคำสั่งด่วนให้มาหาคุณหมอ” ท่านนายพลพูดยิ้ม ๆ มองคุณลินดา แล้วก็มองคุณ.ดิเรกคล้ายกับจะถามว่าลินดาเป็นใคร

นายแพทย์หนุ่มเดินเข้ามาหาลินดาแล้วพูดกับหล่อนเบา ๆ

“คุณลินดา ผมมีเรื่องส่วนตัวที่จะพูดกับคุณหลวงรณภพ ๆ โดยเฉพาะ โปรด ออกไปข้างนอกก่อน หรือคุณจะขึ้นไปดูคุณอาหญิงเล่นไฟก็ตามใจ”

“ค่ะ” หล่อนรับคำเขาแล้วพาตัวเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์

ดิเรกหันมาทางเจ้าแห้วซึ่งยืนอมยิ้มอยู่ข้างหลังท่านนายพล

“ออกไป”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วยื่น ยกมือขว้างหน้าอกตัวเอง

“รับประทานผมหรือครับ”

“เออ มิ่งนั่นแหละ”

เจ้าแห้วพยักหน้ารับทราบ หมุนตัวกลับเดินอมยิ้มออกไปจากห้อง นายแพทย์หนุ่มตามมาปิดประตูใส่กลอนแล้วเดินมาที่แผงสวิทช์ไฟ เขาเปิดไฟแดงหน้าห้องเป็นสัญญาณว่าเขาไม่ยอมให้ใครพบเขาในเวลานี้ แล้วดิเรกก็เปิดเครื่องทำความเย็นในห้อง ทำให้ห้องทดลองวิทยาศาสตร์เย็นสบายเหมือนโรงภาพยนตร์โอเดียน

“เชิญรับคุณหลวง” ดิเรกพูดกับหลวงรณภพ ๆ อย่างนอบน้อม พามานั่งที่ม้ายาวริมห้อง แล้วเขาก็หยิบขวดเปล่า ๆ แบบขวดน้ำอัดลม 2 ขวดเอามาวางบนม้ายาวนั้น นายแพทย์หนุ่มทรุดตัวลงนั่งข้างหลวงรณภพ ๆ ส่งขวดเปล่า ๆ ให้คุณหลวงขวดหนึ่ง

“ทานซีครับคุณหลวง”

ท่านผู้บัญชาการกองพลยานเกราะทำหน้าตื่น ๆ

“นี่มันขวดเปล่า ๆ คุณหมอจะให้ผมทานขวดนี้หรือครับ”

ดร.ดิเรกหัวเราะงอหาย

“ทานน้ำอัดลมในขวดครับ คุณหลวงโปรดเอามือปิดปากขวดเสียก่อน ลองดูซีครับ”

หลวงรณภพ ๆ ลองเอามือปิดปากขวด ทันใดนั้นเองก็สะดุ้งเฮือกสุดตัว เมื่อแลเห็นในขวดนั้นมีน้ำอัดลมบรรจุอยู่เกือบเต็มขวด และเย็นเจี๊ยบ

“คุณหมอ อะไรกันครับนี่ เมื่อกี้มีน้ำขวดเปล่า ๆ นี่ครับ”

ดร.ดิเรกพยักหน้า

“อไรน์ มันเป็นน้ำอัดลมชนิดล่องหนครับคุณหลวง ผมทำไว้เป็นพิเศษ น้ำอัดลมชนิดนี้มันเป็นผงเคมีเอาใส่ไว้ในขวดเพียงเล็กน้อย เมื่อเราเอามือปิดอากาศผ่านเข้าออกไม่ได้ ผงเคมีก็จะเกิดปฏิกิริยากลายเป็นน้ำอัดลมที่มีรสหอมหวานชนิดหนึ่ง และมีความเย็นเท่ากับแช่ในตู้เย็นขนาด 10 คิวราว 5 นาที คือไม่เย็นจนเกินไป”

“ว่า.....” รองประธานสภาป้องกันพระราชอาณาจักรทรงลั่น ชูขวดขึ้นคู่ด้วยความแปลกใจ เต็มไปด้วยความตื่นเต็นในความสามารถของดร.ดิเรก “เอ..... นี่ผมไม่ได้ฝันไปหรือครับ มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย ขวดเปล่าแท้ ๆ เอามือปิดแพ็คเดียวกลายเป็นน้ำอัดลมแช่เย็นคูชิครับเป็นฟองฟืด ๆ เลย”

ดิเรกยิ้มเป็น

“คุณหลวงลองดื่มคูชิครับ ผมรับรองว่าน้ำอัดลมในเมืองไทยอร่อยสู้ผมไม่ได้ นอกจากจะหอมหวานชวนดื่มแล้วยังเป็นยารักษาโรคในตัว แก้วโรคได้สารพัด ท้องขึ้นท้องเพื่อเธอเหม็นเปรี้ยว แก้วโรค แก้วไล่ไส้ก็เสบ เป็นยาระบายอ่อน ๆ สมานแผลในลำไส้ คุณหลวงลองซิครับ ไม่ต้องใช้หลอดกระดาษหรือกักรับ ฝรั่งไม่นิยมใช้หลอดเพราะสกปรกเขายกขวดขึ้นดื่มเลย”

หลวงรณภพ ฯ ทำตาปริบ ๆ

“กินได้แน่ะคุณหมอ”

ดิเรกอ้าปากหาว

“ได้ซิครับ ความจริงมันก็ผงเคมีน้ำอัดลมชนิดหนึ่งซึ่งผมคิดขึ้นเอง น้ำอัดลมล่องหนแบบนี้ผมทำไว้รับแขกเท่านั้น”

คุณหลวงยิ้มแห้ง ๆ

“ทำไมไม่ใช้น้ำอัดลมที่มีขายตามท้องตลาดล่ะครับ”

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจหนัก ๆ

“ไม่ไหวครับ แซ่ไว้เท่าไรอ้ายกรกินหมด ผมเลยต้องทำแบบนี้ อ้ายกรเห็นเข้าไม่สนใจนึกว่าขวดเปล่า”

ต่างคนต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน นายแพทย์หนุ่มกับท่านผู้บัญชาการกองพลยานเกราะยกขวดน้ำอัดลมแบบล่องหนขึ้นดื่ม หลวงรณภพ ฯ ชมเปาะว่าน้ำอัดลมของดร.ดิเรกมีรสชาติชวนดื่มมาก ดื่มแล้วทำให้สดชื่นน่าประหลาด

สนทนากันอีกสักครู่ หลวงรณภพ ฯ ก็เริ่มเรื่องสำคัญคือเป็นความลับอันยิ่งใหญ่ของราชการทหาร

“สถานการณ์ของประเทศเราไม่สู้จะปลอดภัยนักคุณหมอ” คุณหลวงพูดค่อนข้างเบา และมีสีหน้าเคร่งขรึมอย่างเป็นทางการ “ถ้าข้าศึกทางด้านเกาหลีสงบลงเมื่อไร ประเทศไทยเราอาจจะถูกบุกก็ได้ และเมื่อนั้นเราจะต้องทุ่มเทกำลังทั้ง 3 ทပ်เข้าต่อสู้กับราชศัตรูของเราอย่างเต็มที่”

ดร.ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“ก็ไม่เห็นจะนำวิตกอะไรกันนี่ครับ โดยเฉพาะกำลังทางอากาศของข้าศึกจะทำอะไรเราไม่ได้เลย รบกันก็ตีเหมือนกันครับ ทัวโลกจะได้รู้ความว่า จานผืนนี้ไม่ใช่พาทนะอากาศ

อันวิเศษของชาติหนึ่งชาติใดดังที่ใคร ๆ เข้าใจกันความจริงมันคือเครื่องมือทำลายอากาศยาน ซึ่งบังคับด้วยไฟฟ้า และกระแสนิวทริอันเป็นประดิษฐกรรมของผม”

หลวงธรรณภพ ฯ หัวเราะเบา ๆ

“ผมมาวันนี้ก็จะมาพูดคุยกับคุณหมอเรื่องงานผีของเรานี้แหละครับ เวลานี้เรามีงานผีอยู่เพียงร้อยกว่าเครื่องเท่านั้น ถ้าหากว่าสงครามเกิดขึ้น จำนวนงานผีที่มีอยู่ก็คงไม่เพียงพอที่จะทำลายเครื่องบินทิ้งระเบิดเดินทางไกลของข้าศึก เพราะอย่างไรเสียข้าศึกก็จะส่งฝูงเครื่องบินทิ้งระเบิดเปิดฉากการโจมตีเราก่อน”

นายแพทย์หนุ่มมอฮัมหมัด เขามองดูแผนที่ประเทศไทยขนาดใหญ่ซึ่งประดับอยู่ที่ผนังห้อง

“การสร้างงานผีเครื่องหนึ่งต้องหมดเปลืองเงินเกือบ 10 ล้านบาท ผมคิดว่าเท่าที่เรามีอยู่ก็เพียงพอแล้วนี้ครับคุณหลวง ผมกล้ารับรองว่างานผีของผมเมื่อพุ่งเข้าชนเครื่องบินข้าศึก งานผีจะไม่ได้รับความเสียหายอะไรเลยถึงจะบุบสลายบ้างมันก็จะบินว่อนอยู่ทั่วท้องฟ้าไล่ชนฝูงเครื่องบินข้าศึกพินาศไป”

หลวงธรรณภพว่า “การประชุมครั้งสุดท้ายของสภาป้องกันพระราชอาณาจักรเมื่อเย็นวานนี้ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นพ้องต้องกันว่า สถานการณ์ของประเทศไทยไม่เป็นที่ปลอดภัยเสียแล้ว สภาฯ จำเป็นต้องขอให้รัฐบาลอนุมัติเงินอีกพันล้านบาทเพื่อสร้างงานผีของเราเป็นการด่วน ถ้าหากว่าคุณหมอยอมรับเป็นผู้อำนวยการสร้างงานผี เราก็จะเสนอเรื่องไปยังรัฐเพื่อขออนุมัติเงินพันล้านบาทนี้ คุณหมอจะขัดข้องไหมครับ”

ดร.ดิเรกนึ่งกิดอยู่สักครู่

“ตกลงคุณหลวง เพื่อประเทศชาติของเราแล้วไม่มีอะไรที่ผมจะขัดข้องเลย”

รองประธานสภาป้องกันพระราชอาณาจักรถอนหายใจโล่งอก

“ถ้าเช่นนั้นก็ดีแล้วครับ ผมจะได้รับทำเรื่องด่วนเสนอคณะรัฐบาลในวันนี้ คุณหมอก็คงทราบดีแล้วว่าสงครามสมัยนี้ กองทัพอากาศย่อมมีบทบาทสำคัญมากกว่าเพื่อน แต่ถ้าเรามีงานผีเพียงพอ เครื่องบินของข้าศึกทุกชนิดจะไม่มีคามหมายอะไรเลย”

“อ้อไรนั่น ถูกแล้วคุณหลวง นอกจากงานผีอาวุธวิเศษของเราแล้ว เรายังมีกระสุนป.ต.อ.ปรมาณูใช้อีก ซึ่งมีอำนาจการยิงอย่างดุเดือดไม่น่าจะเป็นไปได้ เครื่องบินข้าศึกที่ผ่านแนวเข้ามาได้เมื่อถูกยิงด้วยกระสุนปรมาณู ก็จะร่วงจากฟ้าเป็นฝูง ๆ ฮะ ฮะ ผมภาคภูมิใจเหลือเกินที่ผมเกิดมาไม่เสียชาติเกิดได้ ทำประโยชน์อันสำคัญยิ่งให้แก่ประเทศชาติที่รักของผมอย่างมากมาย”

“ถูกแล้วครับ ในวงการราชการทหารย่อมทราบดีว่า คุณหมอเป็นบุคคลสำคัญยิ่งคนหนึ่งของคนไทย ว่า เป็นอันว่า คุณหมอตกลงรับเป็นผู้อำนวยการสร้างงานผี”

“ครับ ไม่มีอะไรขัดข้อง”

ท่านผู้บัญชาการกองพลยานเกราะยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วกล่าวกับดร.

ดิเรก

“ผมเห็นจะต้องลาคุณหมอเสียทีละครับ มารบกวนเวลาอันมีค่าของคุณหมอนานแล้ว” พุดจบก็ยกมือไหว้นายแพทย์หนุ่ม “ลาละครับ”

ดร.ดิเรกรับไหว้ทันที

“สวัสดิ์ครับ คุณหลวง”

ทั้งสองคนต่างลุกขึ้น ดร.ดิเรกพาแขกผู้มีเกียรติของเขาออกไปจากห้องวิทยาศาสตร์ และเลยไปส่งรองประธานสภาป้องกันพระราชอาณาจักรที่รถของท่าน ซึ่งจอดอยู่หน้าตึก

เมื่อเขากลับเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เขาก็แลเห็นลินดา สาวลักษณะแม่สาวงามผู้ช่วยของเขากำลังทำงานง่วนอยู่ตามลำพัง ดิเรกจัดแจงปิดประตูห้องไว้ตามเดิม ถึงแม้ภายในห้องทดลองปิดประตูหน้าต่างต่างหมด แต่ก็มีเครื่องถ่ายอากาศ เครื่องดูดความชื้น และเครื่องทำความเย็น ทำให้ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขาสุขสบายที่สุด

ลินดาหันมามองดูเขา และยิ้มให้เขา

“ท่านผู้บัญชาการกองพลยานเกราะมาหาคุณหมอทำไมคะ”

ดร.ดิเรกขมวดคิ้วขึ้น ทำหน้าตื่น ๆ

“เอ๊ะ ทำไมคุณรู้ล่ะครับว่า ท่านเป็นผู้บัญชาการกองพลยานเกราะล่ะครับ”

ลินดาหัวเราะเบา ๆ

“ดิฉันเคยไปหาลูกพี่ลูกน้องของดิฉันคนหนึ่ง ที่โรงเรียนยานเกราะคะ พี่ชายของดิฉันได้บอกดิฉันว่า ท่านผู้นี้เป็นผู้บัญชาการกองพลยานเกราะ ดิฉันก็เลยจำท่านได้”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้าหงิก ๆ

“ท่านเป็นผู้ใหญ่ที่ผมเคารพนับถือมาก ท่านมีราชการสำคัญบางอย่าง ที่เกี่ยวกับวิชาเทคนิคมาปรึกษาหารือกับผม”

หล่อนยิ้มอ่อนหวาน

“เกี่ยวกับอาวุธลับของเราใช่ไหมคะ”

ดร.ดิเรกไม่ยอมตอบคำถามของหล่อน เขาเดินมาที่ตู้นิรภัยใบใหญ่ซึ่งอยู่ทางซ้ายสุดของห้อง นายแพทย์หนุ่มชำเลืองมองดูลินดาเสียก่อน เมื่อเห็นหล่อนกำลังก้มหน้าก้มตาทำงาน ดิเรกก็จัดแจงเปิดตู้นิรภัยออกด้วยการหมุนเลขรหัสลับ ซึ่งเขาคนเดียวเท่านั้นที่จะเปิดตู้นี้ได้

นายแพทย์หนุ่มแสดงสีหน้าแปลกใจอย่างยิ่ง เมื่อเห็นเอกสารหลายชิ้นวางอยู่เกะกะในตู้ปราศจากความเป็นระเบียบเรียบร้อย

“เอ๊ะ เราไม่เคยวางเอกสารสำคัญเดอะเดอะอย่างนี้เลยนี่หว่า หรือมีนักเลงดีดอด มาเปิดตู้นี้” ดร.ดิเรกรำพึงกับตนเอง “หรืออ้ายกร อ้อ เป็นไปไม่ได้นี่ เซฟนี่เป็นเซฟ พิเศษซึ่งเราคนเดียวเท่านั้นที่จะเปิดได้ เพราะเราสร้างกุญแจรหัสลับ หรือกุญแจกลด้วยมือของเราเอง”

ดร.ดิเรกผิวปากเบา ๆ เลือกหยิบแฟ้มแฟ้มหนึ่งออกมา ในแฟ้มเต็มไปด้วยเอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับงานผีซึ่งดร.ดิเรกพิมพ์ตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ เอกสารทุกชิ้นมีหมายเลขกำกับไว้ที่หัวกระดาษ ดิเรกเป็นคนรอบคอบเสมอ ทำอะไรมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย

นายแพทย์หนุ่มเดินไปนั่งที่โต๊ะทำงานของเขาตรวจสอบเอกสารต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการสร้างงานผี อาวุธลับซึ่งทั่วโลกกำลังตื่นเต้นเพราะไม่อาจจะเข้าใจได้ว่างานผีคืออะไร ดร.ดิเรกได้ปล่อยงานผีของเขาบินไปทั่วโลกแล้ว มันบินไปได้ทุกหนทุกแห่งในโลกนี้

เย็นวันนั้นเอง ดร.ดิเรกได้ออกมานั่งสนทนากับเพื่อนเกลอของเขา และท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ที่เฉลียวหลังตึก มีการดื่มสุรากันบ้างนิดหน่อยตามธรรมเนียม และมีเจ้าแก้วคอยรับใช้อย่างใกล้ชิดเหมือนเช่นเคย

ดร.ดิเรกได้เล่าให้คณะพรรค 4 สหายของเขาฟังเบา ๆ ในเรื่องที่ทางราชการขอให้เขารีบเร่งสร้างงานผีเตรียมไว้สำหรับทำลายฝูงบินข้าศึกที่ล่องเข้ามาในแดนไทย คณะพรรค 4 สหายต่างทราบดีว่า ดิเรกกำลังมีบทบาทสำคัญอยู่หลังจากของทางการทหารแห่งประเทศไทย ทุกคนได้ช่วยกันปกปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับยังไม่ยอมเปิดเผยให้บุคคลภายนอกมีส่วนรู้เห็น

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ กล่าวกับนายแพทย์หนุ่มอย่างเป็นทางการ

“พอรู้สึกว่าคุณเรื่องนี้ไม่สู้จะปลอดภัยนัก สมมติว่าการเจรจาสงบศึกทางด้านเกาหลีเป็นผล สงครามอาจจะเปิดฉากใหม่ขึ้นอีกทางบ้านเราก็ได้ ซึ่งเมื่อนั้นประเทศไทยก็จะกลายเป็นยุทธภพบริเวณ”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“กลัวอะไรครับ รบก็รบ ทหารไทยเรามีตั้งล้านสองล้าน”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก ยักคิ้วให้ลูกเขยของท่าน

“อยู่ดี ๆ ไม่ว่าดีแกลงปากหาเท้า”

“แล้วกัน” นิกรอุทาน “ผมพุดจริง ๆ คุณพ่อกลับเข้าใจว่าผมล้อคุณพ่อ คุณพ่อไปจดทะเบียนลิขสิทธิ์คำว่าหัวล้านเสียดีไหมครับ ไครพุดคำว่าเลียน, เตียน, โลง หรือเกี่ยวกับหัวล้านจะได้บอกตำรวจจับหาว่าละเมิดสิทธิ์”

ดร.ดิเรกหัวเราะก๊าก

“ถ้าคุณพ่อไปจดทะเบียนสงวนลิขสิทธิ์จริง ๆ แก่นั้นแหละจะถูกจับเป็นคนแรก”

นิกรอมยิ้มแก้มตุ่ย

“แล้วคนที่สองล่ะ”

“คนที่สองก็ต้องอายเสีย”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้นทันที

“เดี๋ยวนี้กันเล็กทะเล้งแล้วโว้ย ล้อผู้หลักผู้ใหญ่บาปกรรม เราเป็นเด็กก็ควรจะเคารพนับถือท่านเพราะคุณอาไม่ใช่เพื่อนเล่นของพวกเขา”

เจ้าคุณป๋อจันนี่ก ๑ ยิ้มออกมาได้

“อ้อ อาสังเกตุอยู่เหมือนกัน หมู่นี้แกดีขึ้นมากเสียหงวน แกไม่ทะเล้งหรือลามปามกับฉันเหมือนเมื่อก่อน รู้สึกว่าแก่น่ารักขึ้นมาก”

เสียหงวนยิ้มอาย ๆ

“ผมเห็นใจคุณอาครับ ตามธรรมเนียมคนหัวล้านกบาลหนึ่งก็เล็กน้อยเนื้อดำใจ ในความอภัพอัปภายของตนเองอยู่แล้ว เมื่อถูกเขาล้อก็ต้องเดือดดาลเป็นธรรมดาอยู่เอง ไม่รู้ว่าล้อเอาทะเล้งทะเล้งอะไรกันของมันล้อกันได้ ความจริงถึงแม้ศัรษะของคุณอาจะเดินโล่งไปหมดก็ไม่มิกลิ้ง ๆ นับว่าดีกว่าคนอื่น บางคนเดินเฉียดเข้าไปใกล้ ๆ เหม็นเขียวจนบอกไม่ถูกเชียวยครับ”

เจ้าคุณป๋อจันนี่ก ๑ เม้มปากแน่น

“พอ ไม่ต้องอธิบาย ฉันนึกว่าแกจะเป็นคนกับเขาแล้ว ที่แท้แกก็ยังเป็นสัตว์อยู่นั่นเอง”

นิกรกล่าวขึ้นเบา ๆ

“สัตว์สี่เท้า หรือสองเท้าครับคุณพ่อ”

“สี่เท้าโว้ย” เจ้าคุณป๋อจันนี่ก ๑ พูดเสียงหัวเราะ “สี่เท้ามีสี่ตีนสองแฉก”

อาเสียสะดุ้งเฮือกหันมาพยักหน้ากับเจ้าแห้ว

“ตัวอะไรละสี่ตีนสองแฉก”

เจ้าแห้วทำตาปริบ ๆ

“รับประทานคล้ายจะเข้แหละครับ แะะ แะะ อย่าไปพูดถึงมันเลยครับ โบราณเขาถือ”

กิมหงวนหัวเราะชอบใจ

“ไปที่ครัวบอกยายอิมอย่าปลากะป๋องมาให้อีกจานเถอะวะ”

“รับประทานปลากะป๋องเปิดไปสองกระป๋อง รับประทานหมดแล้วครับ”

เสียหงวนยกมือเกาศิรษะ

“ยังงั้นอย่ากระป๋องปลากะป๋องมาให้กินก็แล้วกัน อยากจะรู้ว่าอ้ายกรรมันจะกินได้ไหม กับแก้มตั้งสี่ห้าจาน อ้ายกรหวดคนเดียวหมด”

นายจอมทะเล้งยิ้มอย่างอ่อนหวาน

“ก็แก้มัวแต่สาวคอยู่ที่นี่ว่า แกก็รู้นิสัยกันดีแล้ว ฉันชอบฟังมากกว่าพูดตามนิสัยของปราชญ์”

พลอดหัวเราะไม่ได้กล่าวกับคนใช้แก่นแก้วของเขา

“เข้าไปเอาไม้สักรอกในห้องเก็บอาหารเอาไปให้ยายอิมเปิดมาสักกระป๋องเถอะวะ สงสารยายเสียมันมัวแต่คุยโน่นคุยนี่อายกรกินเอา ๆ จนหมด”

เจ้าแห้วเดินอิมไปจากที่นั่น ดร.ดิเรกเอื้อมมือหยิบขวดควิสกีรินแจกจ่ายให้เพื่อนเกลอของเขา และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พลผสมโซดาแช่เย็นลงไป คณะพรรค 4 สหายคิมเหล้า และสนทนากันเจิบ ๆ เกี่ยวกับเรื่องอาวุธวิเศษต่าง ๆ ที่นายแพทย์หนุ่มสร้างให้กองทัพบก นับตั้งแต่เครื่องคำนวณปืนต่อสู้อากาศยานแบบใหม่ซึ่งช่วยให้ป.ต.อ.ยิงได้แม่นยำไม่พลาด นอกจากนี้ก็มีกระสุนป.ต.อ.ปรมาณูสามารถสังหารเครื่องบินที่ละฝูงด้วยอำนาจผลักดันของการระเบิด, เสื้อกางเกงป้องกันระเบิดนาปาล์ม, เรดาร์จับเครื่องบินในระยะไกล และอื่น ๆ อีกมาก ซึ่งประดิษฐ์กรรมอันมีคุณค่าอย่างมหาศาลเหล่านี้ ทางราชการทหารได้ปกปิดเป็นความลับที่สุด และขณะนี้ได้ทำการทดลองกันอยู่เสมอ

การสนทนาสิ้นสุดลง เมื่อประไพเมียรักของนิกรเดินออกมาจากห้องโถงอย่างร้อนรน หล่นตรงเข้ามาหานายแพทย์หนุ่ม

“หมอคะ คุณหลวงรณภพ ๆ มาหาคะ บอกว่ามีเรื่องด่วนมาก ไพเชญูให้คอยอยู่ในห้องรับแขก”

ดร.ดิเรกขมวดคิ้วย่น

“เฮ้อะ มาทำไมอีก” แล้วเขาก็ลุกขึ้นยืนพาตัวเดินเข้าไปในห้องโถงออกมาทางหน้าตึก

ในเวลาเดียวกันนี้เอง รองประธานสภาป้องกันพระราชอาณาจักร และผู้บัญชาการกองพลยานเกราะ ในเครื่องแบบนายพลได้นั่งรอคอยดร.ดิเรกอยู่ในห้องรับแขกด้วยท่าทางที่กระสับกระส่ายเร่าร้อนใจ

ดร.ดิเรกเดินเข้ามาในห้องรับแขกอันหรูหราของบ้าน “พัชรภรณ์” พอแลเห็นหลวงรณภพ ๆ เขาก็กล่าวทัก

“ฮัลโล หลวง”

ต่างฝ่ายต่างยกมือไหว้ซึ่งกัน และกัน แล้วดิเรกก็ตรงเข้ามานั่งบนโซฟาตัวเดียวกับท่านรองประธาน

“ผมมีเรื่องด่วน และสำคัญที่สุดคุณหมอ” หลวงรณภพ ๆ พุดอย่างร้อนรน “ความลับในเรื่องงานผีของเราล่วงรู้ไปถึงฝ่ายศัตรูแล้ว”

ดร.ดิเรกสะอื้นสุดตัว

“ฮ่า เป็นความจริงหรือครับ คุณหลวง”

หลวงรณภพ ๆ ถอนหายใจหนัก ๆ

“อย่าสงสัยอะไรเลยคุณหมอ ไม้ของคุณเป็นหนอนเสียแล้ว”

“คุณหลวง” นายแพทย์หนุ่มอุทานเสียงลั่น “คุณหลวงทราบได้อย่างไรครับ ความลับในเรื่องงานฝึมนั้นจะรั่วไหลไปได้อย่างไรกัน ในเมื่อแบบแปลน และรายละเอียดต่าง ๆ ในการสร้างงานฝึ้อยู่ในความอารักขาของผม และอยู่ในศูนย์รักษาแบบพิเศษ ซึ่งมีโค้ดลับที่ผมไขออกคนเดียวเท่านั้น ผู้เซฟของผมไม่ได้ไขด้วยกุญแจ และรหัสลับที่เซฟก็ไม่ได้ทำมาจากเมืองนอก ผมทำขึ้นเอง”

หลวงธรรณภพ ฯ มองซ้ายมองขวาแล้วเปิดกระเป๋าเอกสารหยิบซองขาวพับสี่ตรา ครุฑทาบหนึ่ง ออกมาส่งให้ ดร.ดิเรก

“คุณหมอโปรดอ่านคู่มือหนังสือนี้ แม่กองดักข่าวของทหารสื่อสารได้มีหนังสือด่วน และลับเฉพาะถึงผมเมื่อตอน 17.00 น.นี้เอง เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เราจะต้องสืบหาตัวการให้ได้ในบ้านนี้ต้องมีจารชนอย่างแน่นอน”

ดร.ดิเรกทำตาปริบ ๆ

“อิมพอสซิเบิลคุณหลวงที่รัก ผู้ที่รู้ความลับเรื่องนี้ ส่วนแหว่งสาขาคณาญาติของผม ทั้งนั้น”

“คุณหมอ โปรดอ่านคู่มือหนังสือของแม่กองดักข่าวก่อน”

“ออไรน์ ออไรน์” ดิเรกคราง

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ ดร.ดิเรกตั้งกระดาษในซองขาวพับสี่ออกมากล่ออ่านข้อความในนั้นซึ่งปรากฏว่ากองดักข่าวสารจากวิทยุได้ดักฟังวิทยุโทรเลขจากสถานีที่มีคลื่นส่งแรงแห่งหนึ่งมีข้อความเกี่ยวกับความลับ ในเรื่องงานฝึของกองทัพไทยซึ่งจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ฝ่ายเราอย่างยิ่ง เพราะฝ่ายศัตรูได้ล่วงรู้ความลับเรื่องนี้แล้ว กองดักข่าวได้เสนอข่าวที่ดักฟังมาพร้อมกับหนังสือนี้ด้วยแล้ว

นายแพทย์หนุ่มใจเต้นระทึก ใบหน้าซีดเผือด และมือของเขาสั่นระรัวผิปกติ เขารีบพลิกดูเอกสารแผ่นหนึ่งซึ่งกั้วติดกับหนังสือของแม่กองดักข่าวปรากฏข้อความว่า

“ล. กรุงเทพฯ ฯ เอกสารรายละเอียดการสร้างงานฝึ หมายเลข 1 ถึง 5 และ หมายเลข 7 ได้แล้วส่งหมายเลข 6 และหมายเลขต่อไปโดยด่วน ติดต่อรับเงินทางสถานทูตได้”

อ่านจบ ดร.ดิเรกก็ถอนหายใจหนัก ๆ

“ผมลงไปหมดแล้วคุณหลวง ถ้าหากว่าวิทยุโทรเลขตามข้อความนี้เป็นความจริง คนในบ้านนี้ก็ต้องเป็นจารกรรมที่เฉลียวฉลาด และมีความสามารถผิคนมนุษย์ เซฟของผมไม่มีมนุษย์คนใดเปิดได้แน่นอน และเอกสารทุกชิ้นผมไม่เคยยอมให้ใครแตะต้องเป็นอันขาด ผมเก็บไว้อย่างดีที่สุด มั่นคงแข็งแรงที่สุด คุณหลวงครับ บางทีวิทยุโทรเลขที่ส่งมานี้ฝ่ายศัตรูของเราอาจจะขิมกลางเล่นกระมัง เพื่อให้เราตกอกตกใจยุ่งกันไปเอง โดยไม่มีมูลความจริงเลยครับ”

หลวงธรรณภพ ฯ ยิ้มเล็กน้อย

“คุณหมออ่านหนังสือของแม่กองดักข้าวคู่มือ ข้อความที่เราคัดกรับได้เป็นโคล้ดลับ ไม่ใช่โคล้ดสากล เรามีผู้เชี่ยวชาญที่รู้ว่า ศัตรูของเราใช้รหัสลับอย่างไร”

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจหนัก ๆ

“ถ้าเช่นนั้น ผมจะเริ่มสืบสวนเรื่องนี้โดยทางลับเพื่อหาตัวจรรยาชนให้ได้ ไม่มีปัญหาอะไรคุณหลวง ถ้าผมจับได้ ผมก็ยิ่งมั่นใจเสียเท่านั้นเอง คนเราลงไม่รักษาดีเห็นแก่เงินสินจ้างของศัตรูแล้ว มันผู้นั้นก็ควรตายเสียดีกว่า ฮืม แฮ่ ผมโกรธแล้วนะคุณหลวง”

หลวงรณภพ ๆ ทำหน้าซอບกล

“คุณหมอจะจัดการอย่างไรก็แล้วแต่เถอะครับ ผมได้รายงานด่วนนี้ไปให้คณะกรรมการสภาป้องกันพระราชอาณาจักรทราบแล้ว ขณะนี้ผมได้ขอร้องให้ทางกองดักข้าวพยายามรับการเคลื่อนไหวของฝ่ายศัตรูในเรื่องนี้อีก”

ดร.ดิเรกขบگرامกรอด เขาลุกขึ้นยืนยกมือไขว้หลังเดินวนเวียนไปมา เจ้าแก้วถือถาดใส่น้ำอ้อมสองขวดเดินเข้ามาในห้อง และวางลงบนโต๊ะ ดิเรกปราดเข้ามาขมกมือคว้าหน้าอกเสื้อเจ้าแก้วเขย่าทันที

“อ้ายแก้ว มึงเป็นแนว 5”

เจ้าแก้วเข้่นวาบไปหมดทั้งตัว

“รับประทานอะไรกันครับ คุณหมอ”

ดร.ดิเรกปล่อยมือออกแล้วยิ้มแห้ง ๆ

“เอ็งรู้ไหมว่า ขณะนี้มีคนนำเอาความลับสำคัญยิ่งของชาติเรา ซึ่งอยู่ในความคุ้มครองของข้าไปขายให้ฝ่ายศัตรู”

เจ้าแก้วหน้าเหวอ

“รับประทานผมไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับด้ายเลย ในเรื่องนี้”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“เอ็งไม่ใช่ตัวการก็แล้วไป แต่ถ้าเอ็งเป็นจารกรรมละก็ ข้ายิงทิ้งเชียวนาอ้ายแก้ว ให้คืนตายเถอะวะ ฮืม ฉันทันไม่นึกเลยว่า แกจะกล้าทรยศต่อประเทศชาติถึงกับยอมขายชาติ”

“บ๊ยะแล้ว” เจ้าแก้วเอ็ดตะโร “รับประทานผมเป็นคนไทยนะครับ เลือดในกายของผมทุกหยดเต็มไปด้วยความรักชาติอย่างรุนแรง รับประทานผมพร้อมเสมอที่จะสละเลือดเนื้อเป็นพลี” แล้วเจ้าแก้วก็ตะโกนสุดเสียง “เพื่อชาติ, ศาสนา, พระมหากษัตริย์ และรัฐธรรมนูญไทย ไทยจะต้องเป็นไทยชั่วฟ้าดินสลาย ไทย ๆ ๆ ๆ จะใหญ่ไซโย ฮิ้ว

ดร.ดิเรกกลืนน้ำลายเอือกแล้วหัวเราะชอบใจ ยกมือขวาตบบ่าเจ้าแก้วเบา ๆ

“แกไปตามอ้ายถึงสามตัวนั่นมาที่นี่เร็ว แล้วก็เชิญคุณพ่อมาด้วย ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ข้าจะพูดกับเขาเอง”

เจ้าแห้วยิ้มเล็กน้อยพาตัวเดินออกไปจากห้องรับแขก ดร.ดิเรกทรุดตัวนั่งบนโซฟาข้างหลวงรณภพ ฯ ตามเดิม ปรีกษาหารือกับท่านรองประธานสภาป้องกันพระราชอาณาจักรในเรื่องนี้

อีกสักครู่หนึ่ง เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ก็เดินนำหน้าพล, นิกร, กิมหงวนเข้ามาในห้องรับแขก เจ้าแห้วติดตามเข้ามาด้วย 3 สหาย และเจ้าคุณต่างกระทำความเคารพ และกล่าวทักทายคุณหลวงรณภพ ฯ เป็นอย่างดี เพราะรู้จักคุ้นเคยกันมานานแล้ว

เมื่อทุกคนทรุดตัวนั่งเรียบร้อย ดร.ดิเรกก็เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ฟังทันที แล้วก็ส่งเอกสารสำคัญของแม่กองดักข่าวให้เจ้าคุณปัจจนิก ฯ

“คุณพ่ออ่านคูสิครับ เรื่องนี้ผมมองไปหมดแล้ว”

เจ้าคุณคลี่กระดาษออก กิมหงวนเอื้อมมือมาดึงเอาไป พอจะอ่านนิกรก็ยื่นมือเข้ามากระซอกเอาไปอีกต่อหนึ่ง แล้วนายจอมทะเล้นก็อ่านให้ฟัง

คณะพรรค 4 สหายต่างพากันเงยหน้าขึ้นมองดูผู้บัญชาการกองพลยานเกราะเป็นตาเดียว

“เอ จะเป็นไปได้หรือครับคุณหลวง” เจ้าคุณปัจจนิก ฯ พูดอย่างเป็นงานเป็นการ “ดิเรกมันเก็บเอกสารต่าง ๆ ไว้ในตู้นิกรกันอย่างแข็งแรง และการเปิดตู้ก็ใช้รหัสลับต่าง ๆ คุณแฉซึ่งดิเรกมันรู้โค้ดลับคนเดียวเท่านั้น”

พลว่า “เอกสารเหล่านี้ดิเรกก็ไม่เคยหวาดใครนี่ครับคุณหลวง แม้แต่พวกผมก็ไม่เคยเห็นแล้ว ทราบแต่เพียงว่าดิเรกเอาเก็บไว้ในเซฟ”

กิมหงวนหันมาพยักหน้ากับนิกร

“หรือแกเสือกขโมยเอาไปขายฝ่ายศัตรู”

นิกรชักฉิว

“อย่าพูดบ้า ๆ หน่อยเลยวะ เวลานี้ไม่ใช่เวลาพูดเล่น เรื่องนี้มันเกี่ยวกับความลับสำคัญของชาติเราโดยตรง หากศัตรูได้แบบแปลน และรายละเอียดในการสร้างงานผีเอาไป งานผีของดิเรกก็อาจจะไม่มีความหมายอะไรก็ได้ เพราะอย่างไรเสียข้าศึกก็จะต้องสร้างอาวุธพิเศษสำหรับทำลายงานผี”

ดร.ดิเรกเห็นฟ้องด้วย

“อไรน์ งาม ข้อความในวิทยุโทรเลขของฝ่ายศัตรูนี้ทำให้กัณงจริง ๆ เอกสารทุกฉบับ และแบบแปลนทุกชิ้นยังอยู่ครบถ้วน สมมติว่าใครคนใดคนหนึ่งในบ้านนี้คิดทรยศต่อเรา เขาจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในการเปิดเซฟ และนอกจากนี้จะต้องมีกล้องถ่ายภาพพิเศษขนาดจิ๋วเพื่อถ่ายเอกสาร หรือแบบแปลนส่งไปให้ฝ่ายศัตรู กันมองไม่เห็นจริง ๆ ว่าใครจะสามารถทำงานนี้ได้ ห้องวิทยาศาสตร์ของกันคนอื่นที่ไม่มีกิจเกี่ยวข้อง จะล่องล้าเข้ามาในห้องนั้นไม่ได้

เป็นอันขาด สำหรับคุณลินดาฉันไม่ได้ระแวงสงสัยอะไรเลย เธอเป็นผู้หญิงคงไม่กล้าหาญชาญชัยถึงอย่างนั้น”

หลวงธรรณภพ ฯ พุดเสริมขึ้น

“อย่างไรก็ตาม คุณหมอกับพรรคพวกจะต้องร่วมมือกันสืบสวนเรื่องนี้เป็นความลับ ถ้าหากว่าข้อความในวิทยุโทรเลขนี้เป็นความจริงก็คงจะจับคนร้ายได้”

เสี่ยหงวนขบกรามกรอด

“ถ้าจับได้ ต้องแจกอะไรต่ออะไรให้ครบทีเดียวนะ มนุษย์คนใดที่ทรยศต่อประเทศชาติ มนุษย์คนนั้นย่อมเร็วกว่าสัตว์เดรัจฉาน”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ พยักหน้าเห็นฟ้องด้วย

“ถูกแล้ว ความผิดในเรื่องขายชาติเป็นเรื่องที่ภัยให้ไม่ได้เลย”

ดร.ดิเรกนั่งเงยไปสักครู่ก็ลุกขึ้นยืน ยกมือไหว้หลังเดินวนเวียนไปมารอบ ๆ ห้องนิกรมองดูอย่างรำคาญ

“หมอ”

“หือ”

“กันเวียนหัวเต็มทนแล้ว แกจะเดินไปไหนวะ ห้องมันก็แคบแค่นี้ นั่งลงปรึกษาหารือกันดีกว่า”

นายแพทย์หนุ่มเม้มปากแน่น ยกมือซ้ายกอดคอกมือขวาอุบคลำเคราของเขาซึ่งขึ้นเขียวครี้ม เพราะไม่ได้โกนมาสามสี่วันแล้วเนื่องจากไม่มีเวลาวางนั้งเอง

“ถ้าคนในบ้านเป็นจารกรรม กันรับรองว่าอย่างไรเสียก็คงจะไม่พัวมือกันไปได้ ไม่มีมนุษย์คนใดในโลกที่จะเหยียบจุมูกันเล่นได้ง่าย ๆ สะ ฮ้า กันเป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมของโลก กันจะต้องจับคนร้ายให้ได้ด้วยวิชาวิทยาศาสตร์ของกัน แต่ถ้าวิทยุของฝ่ายศัตรูไม่มีมูลความจริงเรื่องมันก็ไม่มีอะไร ง่า สำหรับกันนะ ทางฝ่ายศัตรูเคยส่งคนมาทาบตามหลายหนแล้ว เพื่อจ้างกันไปทำงานเกี่ยวกับพลังงานปรมาณูที่ประเทศของเขาโดยจะให้เงินเดือนกันถึงเดือนละแสนดอลลาร์อเมริกัน อย่าว่าแต่เงินเท่านั้นเลย ต่อให้ดอลลาร์มากองเท่าภูเขาหิมาลัย กันก็ตกลงด้วยไม่ได้ เพราะกันรู้ดีว่า ชาตินั้นคือศัตรูสำคัญของชาติไทย”

หลวงธรรณภพ ฯ กล่าวกับนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

“ผมลาคุณหมอลับบ้านเสียทีละครับ หิวข้าวเต็มทนแล้ว”

“อ้าว” นิกรคราง “คุณหลวงยังไม่ได้ทานอาหารค่ำหรือครับ”

ท่านรองประธาน ฯ ยิ้มแห้ง ๆ

“ยังครับ”

นิกรลืมหูลือ

“ตายจริง รีบไปหาซื้อกินเสียสิครับ แล้วก็ไม่ต้องบอกด้วยนั่งคุยอยู่ได้”

หลวงธรรมาภ ๑ ยกมือไหว้คณะพรรค 4 สหายแล้วก็ลุกขึ้นพาตัวเดินออกไปจากห้องรับแขก ต่อจากนั้น 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ก็ปรึกษาหารือกันเงียบ ๆ ในเรื่องนี้

ใบหน้าที่เคร่งเครียดของดร.ดิเรกค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นยิ้มแย้มแจ่มใส ความจริงเขาไม่ได้ตกใจ หรือวิตกเป็นทุกข์อะไรในเรื่องที่เกี่ยวกับแบบแปลน และรายละเอียดที่เกี่ยวกับงานศิลปะลักษณะอักษรต่าง ๆ ที่เก็บไว้ในตู้ไม้รักยลล้วนแต่เป็นรหัสลับที่นายแพทย์หนุ่มคนเดียวเท่านั้นที่จะอ่านเข้าใจ เพราะเป็นโค้ดของเขาที่คิดขึ้นเอง ถึงแม้ว่าจะมีใครขโมยเอาไปก็นำไปสร้างงานศิลปะไม่ได้จะอ่านเข้าใจก็เพียงแต่สูตรบางอย่างที่เกี่ยวกับวิชาวิทยาศาสตร์เท่านั้น

ช่วงเวลาเพียง 3 วันเท่านั้น ดร.ดิเรกก็ได้รับความจริงว่าลินดา สาวลึกลับแม่สาวงามที่ทำงานเป็นพนักงานห้องทดลองวิทยาศาสตร์คือจารสตรีของฝ่ายศัตรู

บ่ายวันนั้น ตรงกับวันอาทิตย์ ลินดาแต่งตัวออกไปจากบ้านเรียนให้คุณหญิงทราบ ว่า หล่อนจะไปหาซื้อผ้า และแพรตัดเสื้อกระโปรงที่พาหุรัด และจะเลยไปเยี่ยมเพื่อนของหล่อนด้วย

ในราว 14.00 น. นายแพทย์หนุ่มได้ใช้ให้เจ้าแห้วไปเชิญคณะพรรค 4 สหายพร้อมด้วยท่านผู้ใหญ่ และ 4 นางมาที่ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ดังนั้นช่วงเวลาเพียงครู่เดียวทุกคนก็มาชุมนุมพร้อมกัน

เครื่องทำความเย็นแบบกลึงซิสเต็มของดร.ดิเรกทำให้คุณหญิงวาดชมเปาะว่าห้องทดลองของนายแพทย์หนุ่มเย็นสบายดีกว่าชายทะเลหัวหิน แต่แล้วท่านก็บ่นพึมพำเมื่อท่านได้กลิ่นระเหยที่รบกวนจมูกของท่าน

เมื่อทุกคนมาพร้อมกันแล้ว ดร.ดิเรกก็กล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ เขยิบอยู่หน้าเครื่องฉายภาพยนตร์ขนาด 8 มม. ซึ่งเป็นเครื่องฉายพิเศษ

“บัดนี้ ข้าพเจ้าเสียใจที่จะเรียนให้พวกท่านทราบว่า ความลับในเรื่องงานศิลปะของข้าพเจ้านั้น ได้รั่วไหลไปถึงมือศัตรูแล้ว เพราะคนของเราได้ทุจริตกระทำตนเป็นจารชน”

คุณหญิงวาดอ้าปากหวาดัง ๆ

“เฮ้อ กำลังเล่นไฟเฟลีน ๆ เรียกมาประชุมหาตะหวักตะบวยอะไรก็ไม่รู้ งานศิลปะหรือหม้อข้าวหม้อแกงฝีมือไม่เกี่ยวกับอาเลย”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะหึ ๆ

“ออไรน์ ถูกแล้วครับไม่เกี่ยวกับคุณอา แต่มันเกี่ยวกับประเทศชาติของเราโดยตรง คุณอา และพวกเราทุกคนก็ทราบดีแล้วว่า งานศิลปะของผมคือเครื่องมือทำลายอากาศยานที่จะทำหน้าที่ป้องกันข้าศึกไม่ให้ล่องล้าเข้ามาทิ้งระเบิดในประเทศของเรา”

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วย่น

“อธิบายอีก 5 วัน 5 คืนเราก็ไม่รู้เรื่อง อารู้แต่ถ้าไฟมีไต้เราเขาก็กินบ่อย ๆ เราก็ควรฝึกคู่ไต้ หรือมวยก็แกลังกินทูปตัดหน้าเสีย”

“ว้า” เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เอ็ดตะโร “คุณหญิงนี้ซักจะเสียคนเสียแล้วแฮะ หายใจเป็นไฟไม่ต้องทำงานทำการอะไร”

“เฮ้อ” คุณหญิงอุทานแล้วค้อนควับ “พี่ของคุณฉันเป็นเศรษฐีมีเงินตั้งหลายล้าน ฉันจะต้องไปทำอะไร ฉันเล่นเพียงไฟไม่เล่นโปกก็บุญหนักหนาแล้ว”

นันทาพูดขึ้นทันที

“เมื่อคืนนี้ คุณอาไม่น่าจะกินส้มตัวเก่ง 4 มะเขือเลยนะคะ คุณยายจับคู่ไม่ได้นี่องไฟทั้ง 4 มะเขือให้คุณอาเก็บเข้าคู่ พอคุณนวลจั่ว 4 มะเขือคุณอาที่ล่อตัวเก่งเสียเลย”

ประไพพูดขึ้นบ้าง

“นั่นนะซีคะ ไฟเจ็บใจเหลือเกิน ทับหลังคุณอาใบเดียวเท่านั้น ไฟกินส้มเอี้ยวทั้งมือแล้ว”

ประกายยิ้มให้น้องสาวของหล่อน

“ไฟนะวันนี้กินส้มตั้ง 5 ครั้งแล้วนะ จะบอกให้ พี่นั่งตั้งหลายชั่วโมงกินช่องหนเดียวเท่านั้น หมดเข้าไปเกือบ 200 แล้ว”

นวลลออกกล่าวกับเมียรักของนายแพทย์หนุ่ม

“ก็เมื่อวานคุณภาได้ตั้ง 600 กว่า ไม่เห็นพูดสักคำ พอเสียนิดหน่อยบ่นเล็กบ่นน้อย เหมือนกับหมักินฝั่ง”

ดร.ดิเรกตะโกนสุดเสียง

“ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชิญท่านมาพูดเรื่องงานผีไม่ใช่เรื่องไฟฟ่อง ปู้โฮ้ ไม่รู้ว่าจะวิพากษ์วิจารณ์กันเอาอะไร ขอเวลาสักครึ่งชั่วโมงเถอะครับ เกลือของเราเป็นหนอนแล้วรู้ไหม”

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจเจียบกริบลงทันที แต่มีเสียงหัวเราะคิกคักแทน นายแพทย์หนุ่มยกมือเกาศีรษะแกร็ก ๆ พลเห็นท่านายแพทย์หนุ่มแสดงกิริยาไม่พอใจ เขาก็พูดกับคุณหญิงวาดด้วยเสียงหัวเราะ

“มีคนในบ้านเราเป็นแนว 5 คว้าคุณแม่”

คุณหญิงวาดขมวดคิ้ว่น

“ห้าอะไร ห่านก หรือห้าแดงโม”

นายพัชราภรณ์หัวเราะก๊าก

“แนว 5 คว้าคุณแม่ ยุติเรื่องไฟเสียสักครู่เถอะครับ เวลานี้แนว 5 หรือสพายของฝ่ายศัตรูของชาติเราได้พยายามขโมยเอกสารเกี่ยวกับการสร้างงานผีของดิเรกไปขายให้ฝ่ายศัตรู”

คราวนี้คุณหญิงวาดเริ่มสนใจทันที จึงชักใช้ไล่เรียงอย่างเป็นงานเป็นการ นายแพทย์หนุ่มก็เล่าให้ฟังโดยละเอียด คราวนี้ 4 นางกับคุณหญิงวาดก็ตื่นตื่นแปลกใจเหลือที่จะกล่าว

“เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่ไร้สาระ” ดิเรกพูดหน้าตาจึงอย่างเอางานเอการ “ผมจับตัวจารชนรายนี้ได้แล้ว และยินดีที่จะเปิดเผยให้ทราบว่าคุณลินดานั่นเองที่เป็นจารสตรี ทำการอย่างอาชญากรรม”

“ลินดา” หลายต่อหลายคนอุทานขึ้นพร้อม ๆ กัน

นันทาพูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“อะไรกันคะหมอ มันจะเป็นไปได้หรือคะ คุณลินดาแกลเป็นคนซื่อ ๆ สงบเสงี่ยม เจียมตัวน่าสงสารออกจะตายไป”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ว่า “แกลจับได้คาหนังคาเขาหรือว่าแกลเพียงสันนิษฐานเอา ยายลินดานะ แกลฝากเนื้อฝากตัวกับเรา อาศัยอยู่ในรั้วไม้ชายคาของเรา จะกล้าคิดการใหญ่โตเช่นนั้นละหรือ”

เสียงหวนพูดขึ้นบ้าง

“อย่าไปปรักปรำลงโทษหล่อนเลยระหมอ กันไม่เชื่อหรือว่าคุณลินดาเป็นแนว 5 วิชยุทธเลขที่กองตักฆ่าตักได้ กันเข้าใจว่าฝ่ายศัตรูเกลี้ยส่งมาเพื่อให้แกลปวดกบาลเท่านั้น”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

“กันเป็นคนฉลาด กันเป็นนักปราชญ์ กันไม่เคยปรักปรำใครโดยไม่มีมูลความจริง” พุดจบคร.ดิเรกก็หยิบกล่องวงกลมกล่องหนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะยกขึ้นชู “ดูนี่ พวกเราทุกคนจงดูนี่ ภาพยนตร์ม้วนนี้แหละจะเปิดเผยพฤติกรรมอันเลวทรามของคุณลินดาให้เราทราบ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หน้าตื่น

“แล้วแกลถ่ายมาได้อย่างไร”

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจหนัก ๆ แต่แล้วเขาก็ยิ้มเป็น

“ถ่ายด้วยกล้องถ่ายภาพยนตร์อัตโนมัติครับ ผมนำเครื่องถ่ายติดไว้ในที่มิดชิดบนช่องลมในตอนกลางคืน บรรจุฟิล์มไว้ยาว 400 ฟุตเมื่อคืนนี้เองก่อนที่ผมจะขึ้นนอน เมื่อลินดาเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ พอเปิดประตูออก บานประตูซึ่งมีสายไฟติดไว้ก็จะทำให้เครื่องถ่ายภาพยนตร์เครื่องนี้ เป็นเลนส์พิเศษสามารถถ่ายได้มุมกว้างมาก คือถ่ายได้ตลอดห้อง และสามารถแพนกล้องถ่ายได้เอง ภาพยนตร์ม้วนนี้แหละครับ คือประจักษ์พยานที่แสดงว่า ลินดาเป็นจารสตรีที่มีความสามารถในการเปิดเซฟอย่างไม่น่าเชื่อ”

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจ๋งขึ้นอีก

“ไม่น่าเชื่อเลยว๊าย” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดเปรย ๆ “เด็กคนนี้นับคุณลักษณะบอกว่า เป็นคนที่เห็นโลกน้อยเหลือเกินไป ไม่ปราดเปรียวเหมือนสาว ๆ สมัยนี้”

ดร.ดิเรกจัดแจงเปิดกล่องฟิล์มออก เขาใส่ม้วนภาพยนตร์ลงไปที่เครื่องฉายแล้ว พูดยกับเจ้าคุณป๋องนี่ก็ ๓

“คนเราทุกวันนี้เชื่อใจกันยากครับคุณพ่อ หน้าซื่อ ๆ แต่ใจคด เงินตัวเดียวเท่านั้น ที่ทำให้คนดี ๆ กลายเป็นคนชั่วไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่ผู้ชาย หรือเด็กผู้ใหญ่คนแก่คนเฒ่า ผมจะฉาย ม้วนนี้ให้คุณ”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ดร.ดิเรกจัดแจงปิดไฟฟ้าในห้อง และเริ่มฉายภาพยนตร์ ซึ่งเป็นภาพยนตร์เงียบใช้ฟิล์มขาวดำขนาด 16 มม. และดิเรกได้ล้างฟิล์มนี้เองโดยไม่ได้ตัดต่อ ฟิล์มเลย

ที่ผนังห้องมีจอภาพยนตร์ขนาด 3 คูณ 3 ฟิตติดอยู่ เมื่อนายแพทย์หนุ่มเริ่มฉาย ภาพยนตร์ม้วนนี้ ทุกคนก็จ้องตาเขม็งมองดูภาพยนตร์ม้วนสำคัญนี้

เริ่มต้นที่ประตูกระจกฝ้าของห้องทดลองวิทยาศาสตร์ท่ามกลางความมืดสลัวลาง เพราะในห้องมีไฟฟ้ายู่กลางเพดานห้องอยู่เพียงดวงเดียว ประตูกระจกฝ้าค่อย ๆ เปิดออก ลินดา สวมเสื้อนอน และทำผมรวบแบบประชิดตัวเดินเข้ามาในห้องด้วยความระมัดระวัง

นิกรยกมือใส่ปากเป่าเปี้ยว หันมาร้องตะโกนพุดกับดร.ดิเรก

“อ้อ ไม่เลวโว้ย คุณลินดาแสดงบทบาทได้ดีมากทีเดียว แก่กำกับเองหรือ ยังไงหมอ”

ดร.ดิเรกทำคอขุ่น

“ไม่ใช่เล่นหนังโว้ย นี่มันเรื่องจริง กันแอบถ่ายหล่อนด้วยเครื่องอัดโนมัติ นิ่งดู เลย ๆ เอะวะะ อย่าซักถามอะไรเลย”

ทุกคนเงียบกริบใจเต้นระทึกไปตามกัน ลินดาจารย์สตรีสาวหมุนตัวไปรอบ ๆ ห้อง แล้วเปิดสวิทช์ไฟดวงกลางห้องทำให้ภาพที่เห็นในจอเงินขนาดเล็กแจ่มใสขึ้นอีกมากจนกระทั่ง มองเห็นดวงหน้าของหล่อนถนัด ท่าทางของลินดากระฉับกระเฉงผิคนละคน

แต่สาวสวยเดินตรงเข้ามาที่ตู้นิกรภัยใบใหญ่ของดร.ดิเรก หล่อนเหลียวซ้ายแลขวา คล้ายกับว่ากลัวใครจะมาพบเห็นการกระทำของหล่อน แล้ววิ่งเหยาะ ๆ ไปใส่กลอนประตูเสร็จแล้ว ก็กลับมาที่ตู้นิกรภัยตามเดิม

หล่อนทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าหมุนลูกบิดรหัสลับไปมาอยู่สักครู่ลินดาก็เปิดตู้เซฟออก อย่างง่ายดาย คณะพรรค 4 สหายพุดกันพึมพำ มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลยที่แม่สาวงามผู้นำสงสาร คนนี้จะกลายเป็นจารสตรีผู้ทรยศต่อประเทศชาติโดยเห็นแก่เงินสินจ้างรางวัลของฝ่ายศัตรู

พฤติกรรมอันทงองอาจของลินดาได้ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ม้วนนี้ทุกอิริยาบถ มันเป็นความสามารถอย่างยอดเยี่ยมของนายแพทย์ดิเรกที่ถ่ายภาพของหล่อนไว้ได้ด้วยกล้อง อัดโนมัติของเขา

ลินดาหยิบแฟ้มเอกสารแฟ้มหนึ่งออกมาจากตู้ในรัยถือเดินมาวางบนโต๊ะทำงานของดร.ดิเรก หล่อนเสียเวลาอยู่เกือบนาทีในการรื้อค้นหาเอกสารฉบับหนึ่งออกมาวางบนโต๊ะแล้ว ลินดาก็ล้วงกระเป๋าเสื้อนอนของหล่อนหยิบวัตถุชิ้นหนึ่งออกมา มันคือกล้องถ่ายรูปขนาดจิ๋วซึ่งเป็นกล้องพิเศษสร้างในประเทศเยอรมนี ใช้ถ่ายเอกสาร และของเล็ก ๆ ต่าง ๆ ในระยะใกล้ มีเลนส์พิเศษถ่ายได้โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยแสงสว่างมากมายอะไร เพียงแต่แสงสว่างของไฟฟ้าดวงเดียวก็ถ่ายได้ชัดเจน

ทุกคนจ้องตาเขม็งมองดูภาพยนตร์ซึ่งเปิดเผยเหตุการณ์หลังจากของจารสตรีรูปสวยคนนี้ ลินดาจัดแจงตั้งระยะหน้ากล้อง และสปีดรีบบร็อย หล่อนเอื้อมมือเปิดไฟโตะบนโต๊ะเขียนหนังสือสว่างจ้า แล้วลินดาก็ยกกล้องขึ้นถ่ายภาพเอกสารลับที่เกี่ยวกับการสร้างงานผีไว้

หล่อนเก็บเอกสารชิ้นนั้นไว้ในแฟ้มตามเดิม และฉบับอื่นออกมาถ่ายอีกละฉบับรวม 5 ฉบับด้วยกัน ลินดาพยายามทำงานอย่างรวดเร็วจับปล้น หล่อนนำแฟ้มเอกสารไปเก็บไว้ในตู้ในรัยตามเดิม และวางให้ถูกที่เพื่อไม่ให้นายแพทย์หนุ่มเกิดพิรุณสงสัย หลังจากนั้นลินดาก็พับกล้องถ่ายรูปเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อนอนของหล่อนเอื้อมมือปิดสวิทช์ไฟบนโตะเขียนหนังสือ และเดินไปปิดไฟกลางห้องภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของดร.ดิเรกมีดสลัวกลางเต็มทน จารสตรีสาวยิ้มออกมาได้ พาตัวเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์

ภาพยนตร์สิ้นสุดลงแต่เพียงเท่านี้ทั้ง ๆ ที่ยังเหลือฟิล์มอีกร้อยฟุตเศษ ดร.ดิเรกจัดแจงเปิดไฟฟ้าในห้องท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของคณะพรรค 4 สหาย และท่านผู้ใหญ่อันซึ่งปรารถกันด้วยความแปลกใจ

ดร.ดิเรกยิ้มให้คุณหญิงวาด

“เห็นความซำของลินดาหรือยังครับคุณอา”

คุณหญิงวาดขบกรามกรอด เลือดรักชาติของท่านเดือดปุด ๆ ท่านพูดออกมาด้วยเสียงอันดัง

“คนอย่างนี้เลี้ยงไม่ได้ ไม่นึกเลยว่าแม่ลินดาจะมีใจซำอย่างนี้ โช้ ชาติของตัวเองแท้ ๆ ยังกล้าทรยศเห็นแก่เงินสินจ้างรางวัล นี่ถ้าหากว่าพ่อดิเรกไม่มีเครื่องถ่ายหนังพิเศษ เราก็คงหลงเข้าใจผิดคิดว่าลินดาเป็นคนคิสงบเสงี่ยมเจียมตัวน่าสงสาร”

ประไพพุดขึ้นทันที

“ยังงี้ต้องจับแล้วเนื่อเอาเกลือทาจึงจะสาสม”

นาวลลอพุดเสริมขึ้น

“จับส่งตำรวจดีกว่าละ หน้งม้วนนี้เป็นประจักษ์พยานอย่างดี ถึงลินดาไม่ยอมรับสารภาพก็คืนไม่หลุด”

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจตั้งขึ้นลั่นห้องทดลองวิทยาศาสตร์ คณะพรรค 4 สหาย และท่านผู้ใหญ่อันต่างปรึกษาหารือกันในเรื่องนี้เกือบครึ่งชั่วโมง ในที่สุดก็มอบให้ดร.ดิเรกจัดการกับ

ลินดาต่อไปตามที่เห็นสมควร

นิกรมุคลุกขึ้นยืนยกแขนบิดขี้เกียจอ้าปากหาออกม้าง ๆ

“ไม่ได้ความไวย หนั่งม้วนนี้ไม่มีรสชาติเลย พระเอกหรือผู้ร้ายก็ไม่มี มีแต่นางเอกคนเดียวเท่านั้น” พุดจบนิกรก็เดินคุ้ปดตุ้เป้ออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ดร.ดิเรกมองคุณะพรคของเขาแล้วกล่าวอย่างเป็นงานเป็นการ

“ขอให้พวกเราปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับก่อน เราจะต้องพยายามสืบหารังใหญ่ของลินดาให้ได้เพื่อส่งตำรวจไปทลายรังของมัน ลินดาจะต้องมีการติดต่อกับหัวหน้าของเจ้าพวกนี้”

พลเห็นฟ้องด้วย

“ถูกแล้ว เราจะต้องร่วมมือร่วมใจกันปราบปรามพวกจารกรรมให้ได้ ในยามนี้ประเทศชาติของเรากำลังอยู่ในยามคับขัน”

แล้วคุณะพรค 4 สหายก็ปรึกษาหารือกันต่อไป

ลินดา เสด็จกลับมาถึงบ้าน “พัชรภรณ์” ในราว 17.30 น. จารสตรีสาวเดินนวยนาดเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” ด้วยกิริยาท่าทางสงบเสงี่ยมแฝงไว้ซึ่งความเศร้าน้ำสงสาร หล่อนสวมกระโปรงสีน้ำตาลไหม้ และเสื้อแพรคอฮาไวสีเขียวอ่อนย็นดา

พอขึ้นบนตึก หล่อนก็แลเห็นละม่อมสาวใช้เก่าแก่ของบ้าน “พัชรภรณ์” กำลังเดินออกมาทางหน้าตึกพอดี ต่างคนต่างยิ้มให้กัน

“คุณดาไปเที่ยวมาหรือคะ”

ลินดาขม้ออ่อนหวาน

“จ๊ะ วันอาทิตย์อยู่ว่าง ๆ ก็ไปหาซื้อผ้าตัดเสื้อที่พาหุรัด แล้วก็เลยไปแวะเยี่ยมเพื่อนเก่าคนหนึ่ง”

ละม่อมว่า “คุณหมอดิเรกสั่งม่อมไว้ละ คุณลินดาคะ ถ้าคุณกลับมาให้เชิญคุณไปพบที่ห้องทดลองวิทยาศาสตร์โดยเร็ว เพราะมีธุระสำคัญจะปรึกษาหารือด้วย”

จารสตรีสาวทำหน้าที่อื่น ๆ แต่ไม่ได้คิดว่าดร.ดิเรกล่วงรู้ความลับของหล่อน

“หรือจ๊ะ ยังงั้นพี่ม่อมช่วยเอาห่อของสองถุงนี้ขึ้นไปไว้บนห้องฉันด้วยนะจ๊ะ ฉันจะรีบไปหาคุณหมอดีวันนี้”

ลินดาแยกทางกับละม่อม หล่อนตรงไปยังห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่ม

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ดร.ดิเรกกับพล, นิกร, กิมหงวน และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กำลังนั่งปรึกษาหารือกันอยู่ในเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมของลินดาจารสตรีสาว เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูห้องการสนทนาก็หยุดชะงักลงทันที ดร.ดิเรกไปที่ประตูกระจกฝ้าแล้วกล่าวคำอนุญาต

“กัม อิน”

ลินดาเปิดประตูพาตัวเข้ามาในห้องแล้วปิดประตูไว้ตามเดิม คณะพรรค 4 สหาย กับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ฯ จ้องตาเขม็งมองดูหล่อน ทุกคนอนาถใจไปตามกันด้วยนึกไม่ถึงว่าลินดา แม่สาวงามจะกลายเป็นจารสตรี

หญิงสาวรู้สึกแปลกใจที่ 4 สหายมีสีหน้าบึ้งตึงผิดปกติ

“เชษฐมานี่ คุณลินดา” นายแพทย์หนุ่มพูดเสียงกร้าว

ลินดาเดินเข้ามาหา หยुकยื่นเบื้องหน้า 4 สหาย อาเสี้ยกิมหงวนตวาดแว๊ด

“นั่งลง”

ลินดาขมแข้ง ๆ ทรวดตัวบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือคะ คุณลุง” หล่อนถามเจ้าคุณปัจจนิก ฯ อย่างนอบน้อม “ดิฉันไม่เข้าใจเลยว่ ทำไมทุกคนจึงมองดูดิฉันด้วยสายตาที่น่ากลัวเช่นนี้”

ดิเรกขบกรามกร้าว ๆ หันมาทางนิกร

“เฮ้ย แกช่วยอธิบายให้หล่อนฟังหน่อยเถอะวะว่า หล่อนได้ทำความผิดอย่างไรแรง จนกระทั่งเราไม่มีทางจะอภัยให้ได้ อย่าให้กันพูดเลย กันนะ เจ็บใจเหลือที่จะกล่าวแล้ว”

นายจอมทะเล้นพยักหน้าหันควับมาทางหล่อน ใบหน้าของนิกรเคร่งเครียด ริมฝีปากเม้มเป็นเส้นตรง นัยน์ตาลืมโพล่งแทบจะถลนออกมานอกเบ้า ลินดาอกสันขวัญแขวน เผลอตัวยกมือเกาะแขนอาเสี้ย

“อ๊วย ช่วยดิฉันด้วยค่ะ ทำไมคุณนิกรมองดูดิฉันอย่างนี้”

อาเสี้ยปลอบใจหล่อน

“มันไม่ทำคุณหรือครับ ตั้งแต่คบกันมามันไม่เคยกัศใครเลย”

“อ้าว” นิกรร้องลั่น หันมาทำตาเขียวกับกิมหงวน “อย่าให้เสียบทบาทซีไวย์ แล้วกัน เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่เราจะมาเล่นหัวกัน ทะลิ่ง”

เสี้ยหงวนพยักหน้า

“เอา เอาต่อไปเถอะ มีหวังได้ตุ๊กตาทองแน่”

นิกรยิ้มเล็กน้อย หันควับมาทางจารสตรีแล้วยกมือชี้หน้าหล่อน

“คุณลินดา บัดนี้เรารู้ดีว่าคุณเป็นจารสตรี” นิกรพูดเสียงกร้าวน่ากลัว “เท่าที่คุณเข้ามาทำงานกับดิเรก และอาศัยอยู่ในบ้านเรา ก็เพื่อขโมยเอกสารสำคัญในการสร้างอาวุธวิเศษของเราไปขายให้ฝ่ายศัตรู มีอะไรที่คุณจะแก้ตัวไหม”

ลินดาใจหายวาบ ใบหน้าของหล่อนซีดเผือดผิดปกติ หล่อนพยายามฝืนแสดงกิริยาท่าทางให้เป็นปกติ และยิ้มให้นิกร

“นี่นี่ยังงั้นมาละคะ ถึงได้สัพพอกดิฉันด้วยเรื่องที่น่ากลัวเช่นนี้”

นิกพยกรมือจี๋หน้าหล่อนทันที

“อย่าทำหน้าตายหล่อนเลยนำลินดา คุณนึกหรือว่าการกระทำของคุณจะรอดพ้นสายตาของพวกเราได้ ผมจะบอกให้คุณ เมื่อคืนนี้คุณได้ลอบเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์นี้ และเปิดตู้เซฟเอาเอกสารสำคัญออกมา คุณได้ถ่ายรูปเอกสารเหล่านั้นไว้หลายฉบับ ซึ่งขณะนี้คุณอาจจะส่งฟิล์มรูปให้ฝ่ายศัตรูของเราก็ได้ เพราะวันนี้คุณหายไปตลอดวัน”

จารย์คนสวยมีที่ท่าเหมือนกับจะเป็นลม เม็ดเหงื่อปรากฏขึ้นทั่วใบหน้าของหล่อน แต่หล่อนก็ยังปากแข็งไม่ยอมสารภาพผิด

“ดิฉัน ดิฉันนะหรือคะ จะกล้าอุกอาจถึงอย่างนั้น โปรดให้ความยุติธรรมแก่ฉันบ้าง ทำไมคุณกล่าวหาดิฉันด้วยข้อหาอันร้ายแรงแต่ปราศจากมูลความจริงล่ะคะ”

พล พ็ชราภรณ์พุดขึ้นทันที

“รับสารภาพเสียดีกว่าคุณลินดา ถ้าคุณไม่รับเราจะมอบตัวให้ตำรวจจัดการกับคุณเดี๋ยวนี้ คุณคงทราบดีแล้วว่าโทษของการจารกรรมคือยิงเป้า คุณจะไม่ได้รับความเมตตาปราณีจากศาลเลย”

หล่อนขมวดคิ้วขม่น ค่อย ๆ หันหน้ามาทางพล

“คุณมีประจักษ์พยาน หรือหลักฐานอะไรคะที่กล่าวหาดิฉันอย่างนี้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ลูกขึ้นยืนกล่าวกับลินดาด้วยเสียงหนัก ๆ

“หลานสาวลุงนะสงสารเธอ และเอ็นดูเธอมากนะจะบอกให้ แต่เดี๋ยวนี้ลุงหมดความเมตตาปราณีเธอแล้วเพราะเธอเป็นคนขายชาติทรยศต่อชาติ” แล้วเจ้าคุณก็เดินไปที่โต๊ะเครื่องฉายภาพยนตร์ หยิบภาพยนตร์ม้วนนั้นชูให้ลินดาเห็น “นี่ยังไงลินดา นี่คือพยานหลักฐานสำคัญยิ่ง เธอคงไม่รู้ตัวว่าตลอดเวลาที่เธอลอบเข้ามาทำงานในห้องนี้ เมื่อคืนนี้ดิเรกได้ถ่ายการเคลื่อนไหว และพฤติกรรมของเธอไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ม้วนนี้ถ่ายด้วยเครื่องอัดโนมัต มันจะทำให้เธอยอมจำนนในข้อหา ในเมื่อเธอได้เห็นภาพของเธอในจอ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินมานั่งตามเดิม ภายในห้องเงียบกริบไปชั่วขณะ อาเสี่ยกิมหงวนจ้องมองดูหล่อนพอสบตาหล่อนเขาก็พุดขึ้นเบา ๆ

“คุณเป็นคนไทย ผมเชื่อว่าบิดามารดาของคุณก็เป็นคนไทย ทำไมคุณถึงยอมทรยศต่อประเทศชาติของเราล่ะครับ คุณน่าจะทราบดีแล้วว่าลัทธินาซีประหลันั้นจะทำลายประเทศชาติของเราให้ย่อยยับ”

ดร.ดิเรกเคঁหน้าหวัระเสียวกร้าว

“ยูเลวมากลินดา ยูเสียชาติที่ถือกำเนิดเกิดมาเป็นคนไทย ถ้าหากว่ายูยังปากแข็งไม่ยอมรับสารภาพไอจะโทรศัพท์เรียกรตำรวจมาจัดการกับยูเดี๋ยวนี้”

จารสตรีสาวขอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข หล่อนทำตาแดง ๆ เหมือนกับจะร้องไห้ มองเห็นภาพตนเองกำลังถูกยิงเป้าด้วยปืนกลมือของเจ้าหน้าที่ที่เรือนจำบางขวาง ในที่สุดลินดา ก็ขอมรับสารภาพโดยดี

“คุณหมอ” หล่อนพูดเสียงเครือแถมสะอื้น “ดิฉัน ง่า ดิฉันไม่มีทางที่จะแก้ตัวอีกแล้วเพราะความเฉลียวฉลาดผิดมนุษย์ของคุณหมอ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ที่นั่นนะซี คุณควรรู้ว่าดิเรกน่าไม่ใช้คนเหมือนอย่างเรา เขาฉลาดยิ่งกว่า บุลค็อกหรือเกรเฮาค่ะอะไรเหล่านี้”

ลินดาขมเสียว ๆ มองดูคณะพรรค 4 สหาย และสิ้นสุดสายตาที่ใบหน้าของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“คุณลุงขา หนูผิดไปแล้วค่ะ หนูชั้วไปแล้วอำนาจของเงินทำให้หนูต้องทรยศต่อประเทศ และขอมขายชาติหนูจะเล็กก็เล็กไม่ได้ เพราะหนูถูกควบคุมตัว และตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของมันทุกฝีก้าว หนูเป็นคนจนค่ะคุณลุงขา คุณพ่อของหนูแก่มาแล้วค่ะ ความหมั่นเวียน และจังหวะของชีวิตทำให้หนูตกเข้าไปเป็นสมาชิกของลัทธิอุบาทว์นั้นเขาส่งหนูมาทำงานที่นี่ หนูจึงมาสมัครขอทำงานกับคุณหมอเพื่อขโมยแบบแปลน และรายละเอียดในการสร้างงานผีส่งไปให้เขา”

4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างมองหน้ากัน และถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อม ๆ กัน พลเขยิบเก้าอี้เข้ามานั่งข้างหล่อนแล้วกล่าวถามลินดา

“คุณบอกผมหน่อยสิครับ คุณได้ความชำนาญในการเปิดเซฟมาจากใคร”

หล่อนมองดูหน้านายพัชราภรณ์ด้วยสายตาแสดงการวิงวอน

“คุณพ่อของดิฉันเป็นช่างทำตู้เซฟค่ะ เมื่อครั้งที่คุณพ่อของดิฉันยังรุ่งเรือง คุณพ่อได้สั่งเซฟมาจากต่างประเทศ และทำเซฟขายค่ะ ดิฉันอยู่ใกล้ชิดกับคุณพ่อ เคยช่วยท่านทำงานมาแต่เล็กแต่น้อย ดิฉันจึงสามารถเปิดเซฟได้ทุกชนิดถึงแม้ว่าเป็นเซฟที่ใช้โค้ดลับดิฉันก็ทราบดีว่าใช้โค้ดอย่างไรจึงจะเปิดเซฟได้ ส่วนเซฟที่ใส่กุญแจดิฉันก็จะไขออกได้เพียงใช้ส่วคขนาดใหญ่นั้นเดียวเท่านั้น”

นิกรลืมหูลง

“เอ้อเฮอ ว่าง ๆ สอนให้ผมหน่อยเถอะครับ ผมจะได้เปิดเซฟพ่อตาของผม”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะอื้นเล็กน้อย

“ทะลึ่ง”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ลินดาขมมือปิดหน้าร้องไห้กระซิก ๆ สักครู่หล่อนก็กล่าวกับนายแพทย์หนุ่ม

“คุณหมอขา กรุณาอย่าส่งตัวดิฉันให้ตำรวจเลยนะค่ะ ดิฉันผิดไปแล้วค่ะ”

ดร.ดิเรกมองดูหล่อนอย่างสงสาร และเห็นใจ

“ง่า ประเดียนะครับ ขอให้ผมได้ปรึกษาหารือกับพรรคพวกของผมเสียก่อนว่าเราควรจะจัดการกับคุณอย่างไร” แล้วดิเรกก็หันมาทางคณะพรรคของเขา “ว่าไงพวกเรา ถ้าหากว่าเรามอบตัวคุณลินดาที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลย และแน่นอนเหลือเกินศาลคงจะพิพากษาให้ประหารชีวิตอย่างไม่ต้องสงสัย”

นิกรพูดขึ้นทันที

“อย่าทำแกเลยวะ สงสาร อ้ายพวกเรานั้นก็มีแต่อะอะไปยั้งนั่นเอง เราไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อนหรือแม้แต่จะเป็นศัตรูของเราก็ตาม”

กิมหงวนพูดเสียงเดียวกับนิกร

“ลงโทษเป็นส่วนตัวดีกว่า เอาไม้บรรทัดตีมือสัก 10 ที ทีหลังจะได้ไม่ทำอย่างนี้อีก หรือมายกให้ยื่นกางแขนบนเก้าอี้สักครึ่งชั่วโมง”

ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“ไม่ใช่นักเรียนโวย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จู๋ปากคูกิมหงวน

“เฮ้ย พูดอะไรเป็นเล่นเสียเรื่อยเชียวอ้ายนี่” แล้วท่านก็พูดกับนายพัชราภรณ์อย่างเป็นทางการ “อ้ายหลานชายความผิดของแม่ลินดานะ เราให้อภัยไม่ได้แน่นอน ผู้ที่ทรยศต่อประเทศชาตินั่น เป็นผู้ที่ประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง อาเห็นว่าเราควรจะมอบตัวให้เจ้าพนักงานตำรวจเขาจัดการกับลินดาต่อไปตามทางการ”

จารสตรีสาวร้องไห้โฮ

“คุณลุงขา ถ้าคุณลุงจะส่งหนูให้ตำรวจละก็ ขอให้หนูจัดการกับตัวเองดีกว่าค่ะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มเศร้า ๆ

“หนูจะทำอย่างไร”

ลินดาสะอื้น

“หนูจะฆ่าตัวของหนูเองค่ะ หนูขอสารภาพให้คุณลุงทราบว่า หนูไม่ได้ซื้อลินดาหรือค่ะ ลินดาเป็นแต่เพียงนามแฝงของหนูซึ่งหัวหน้าสมาคมลับเป็นผู้ตั้งให้หนู ชื่อจริงของหนูคือ นงคราญ นงคราญ นภาพร ญาติพี่น้องของหนูหลายคนล้วนแล้วแต่มีเกียรติยศชื่อเสียง บางคนก็เป็นนักธุรกิจ บางคนก็เป็นข้าราชการ แต่ว่า คุณพ่อของหนูกับหนูเป็นคนที่มีทิวี่มานะ ถึงจะยากจนข้นแค้นก็ไม่ยอมพึ่งพาอาศัยใคร ถ้าหากว่าคุณลุงมอบตัวหนูให้ตำรวจ ตระกูลของหนูก็จะเสื่อมเสียเพราะหนู ญาติพี่น้องทุกคนจะต้องเจ็บช้ำน้ำใจในพฤติกรรมของหนู ขอให้หนูจัดการพิพากษาประหารตัวของหนูเองเถอะนะคะ หนูจะทำหลักฐานไว้ให้ใคร ๆ เข้าใจว่าหนูฆ่าตัวตายเพราะเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ” หล่อนสะอื้นดัง ๆ “หนูผิดก็ขอให้หนูรับผิดชอบแต่เพียงคนเดียวเถอะค่ะ อย่าให้พี่น้อง และตระกูลของหนูต้องมัวหมองเลย”

นิกรทำปากเบะยื่นน้ำตาคลอหน่วย เขากลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง แล้วลุก
ขึ้นยืนกล่าวขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือ

“ไม่ไหวโว้ย หัวใจจะขาดรอน ๆ แล้ว สงสารเหลือเกิน แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้”

พุดจบนายจอมทะเล้นก็เดินร้องไห้ออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์

เสี่ยหงวนน้ำตาคลอหน่วย เขามองดูเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วกล่าวว่า

“อภัยให้แก่เสียไม่ได้หรือครับคุณอา”

ท่านเจ้าคุณ ๆ สั่นศีรษะ

“ออาภัยให้ไม่ได้ ความผิดในเรื่องทรยศต่อประเทศชาติไม่มีใครอภัยให้
ได้หรอก”

ดร.ดิกรมองดูหน้าหล่อน แล้วพุดขึ้นทันที

“คุณนงคราญ คุณกล้าพอที่จะทำลายชีวิตของคุณเชียวหรือ”

หยาดน้ำตาของจารสตรีสาวไหลพราก

“ค่ะ”

นายแพทย์หนุ่มเม้มปากแน่น

“ตกลง คุณนงคราญ ผมจะให้คุณกินไซยาไนท์ซึ่งจะช่วยให้คุณจบชีวิตของ
คุณในเวลาเพียงสองสามนาทีเท่านั้น ง่า คุณนงคราญครับ คุณคิดถูกแล้ว คนที่ทรยศต่อ
ประเทศชาติ ควรตายเสียดีกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป” แล้วดิเรกก็ถอนหายใจเอือกใหญ่ “ผมสงสาร
และเห็นใจคุณมาก แต่ความรักชาติของผมมีมากกว่าความสงสาร และเห็นใจคุณ ผมจึงยินดี
สนับสนุนให้คุณพิพากษาลงโทษตัวเอง”

หล่อนยิ้มทั้งน้ำตา

“ดิฉันเดินทางผิดไปแล้วค่ะ ความหวังที่จะได้รับเงินสินจ้างนับแสนกั
ปลาสนาการไปแล้ว เพราะหัวหน้าเขบอกกว่าเอกสารลับเกี่ยวกับแผนการสร้างงานฝิ่นนั้น อ่านไม่รู้
เรื่อง เขาให้ดิฉันทำงานต่อไป”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ “อย่าว่าแต่เขาเลยครับที่จะอ่านไม่รู้เรื่อง ผมเองบางทีถ้า
อารมณ์หงุดหงิดก็อ่านไม่รู้เรื่องเหมือนกัน เพราะมันเป็น ใค้ดลับที่ผมทำขึ้น ผมคนเดียวเท่านั้นที่
อ่านออก เอกสารที่คุณขโมยถ่ายรูปเอาไปจะไม่มีค่าอะไรเลย”

พลกล่าวกับหล่อนอย่างสุภาพ

“คุณนงคราญครับ ไหน ๆ คุณก็ตัดสินใจทำลายชีวิตของคุณแล้ว คุณจะสร้างคุณ
งามความดีให้กับประเทศชาติของคุณสักครั้งได้ไหมครับ”

หล่อนมองดูเขาด้วยแววตาเศร้า ๆ

“คุณพลหมายความว่าอะไรคะ”

“หมายความว่า คุณจะบอกสถานที่ตั้งของสมาคมลับนี้ให้เราทราบได้ไหมครับ เราจะได้ให้ตำรวจจัดการหลายรายพวกนี้ต่อไป คุณน่าจะทราบว่า ทุกวันนี้ เรากำลังอยู่ในภาวะคับขันยิ่ง ซาติของเราจะลุ่มจมแน่นอน ถ้าหากว่าลัทธินิวทอนี่ยื่นหยัดอยู่ในเมืองไทยอย่างเสรี”

นงคราญนิ่งอึ้งไปสักครู่

“ได้ค่ะ คุณพล ดิฉันยินดีจะพาพวกคุณไปชี้รั้งใหญ่ของพวกนี้ให้ทราบ เมื่อดิฉันทรยศต่อชาติได้ดิฉันก็ควรจะทรยศต่อพวกมันได้”

พลยิ้มให้หล่อน

“ถ้ายังงั้นพวกเราไปเดี๋ยวนี้แหละครับ”

นงคราญไม่ขัดข้อง ต่อจากนั้น พล, กิมหงวน กับ ดร.ดิเรก และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับจารสตรีสาวก็พากันเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่ม พบนิกรนั่งอยู่ที่เฉลียงหลังตึก อาเสียก็ชวนไปด้วย

ตอนหัวค่ำคืนวันนั้นเอง กำลังตำรวจกองตรวจประมาณ 30 คนพร้อมด้วยอาวุธทันสมัยก็เข้าบุกบ้านใหญ่หลังหนึ่งทางถนนวิฑูซึ่งเป็นรั้งใหญ่ของลัทธินิวทอนั้น

4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้ร่วมมือกับเจ้าพนักงานตำรวจอย่างใกล้ชิด มีการยิงต่อสู้กันอย่างประปราย แต่แล้วเพียงครู่เดียวพวกสมาคมลับก็ยอมจำนนมอบตัวให้เจ้าพนักงานจับกุมโดยดี

ตำรวจยึดได้เอกสารในการเผยแพร่มากมาย พร้อมด้วยเครื่องรับส่งวิทยุ อาวุธต่าง ๆ และเอกสารที่สำคัญยิ่งก็คือแผนวินาศกรรมกรุงเทพ ฯ

ตอนตีสงัดคืนวันนั้น นงคราญ นภาพร ได้จับชีวิตของหล่อนภายในห้องแคบ ๆ ของโรงแรมแห่งหนึ่งด้วยยาพิษอย่างร้ายแรงที่ ดร.ดิเรกมอบให้ นายแพทย์หนุ่มเป็นผู้พาหล่อนไปเข้าห้องของโรมแรมนั้น หลังจากเขาได้ชี้แจงแสดงเหตุผลให้หล่อนฟังถึงเรื่องประเทศชาติ นงคราญก็ยอมกินยาพิษโดยดี หลังจากนั้น ดร.ดิเรกก็ทิ้งหล่อนให้นอนสงบเงียบอยู่ในห้องโรงแรมตามลำพัง

หนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวหลายรั้งสมาคมลับอย่างครึกโครม หนังสือพิมพ์ได้สดุดีวีรกรรมอันกล้าหาญของคณะพรรค 4 สหายที่ร่วมมือกับเจ้าพนักงานหลายรั้งสมาคมลับนี้

และ อีกข่าวหนึ่งในหนังสือพิมพ์วันเดียวกันก็คือ สาวสวยฆ่าตัวตายภายในห้องโรงแรมโดยเขียนจดหมายสั้น ๆ บอกไว้ว่าหล่อนผิดพลาดในเรื่องความรักจึงขอลาโลก

คณะพรรค 4 สหายเท่านั้นที่ทราบเบื้องหลังของการตายของนงคราญจารสตรีสาว เป็นอย่างดี ทุกคนเศร้าสลดใจไปตามกัน แต่ก็นึกชมเชยหล่อนที่มีน้ำใจเด็ดเดี่ยวยอมทำลายชีวิตของตนเองเมื่อเห็นว่าหล่อนได้ดำเนินวิถีทางชีวิตผิดพลาดโดยที่ไม่มีใครคอยให้

คุณหญิงวาดถึงกับร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความสมเพชเวทนานงคราญ แต่แล้ว ท่านก็พูดกับคณะพรรค 4 สหายว่า

“คนที่ทำผิด และสำนึกในความผิดของตนเป็นคนที่น่าสงสารน่าเห็นใจที่สุด ไปสู่ที่สุดคติเถิด นงคราญเอ๋ย ถึงเธอจะชั่วช้าเลวทรามอย่างไรฉันก็ยังเอ็นดูเธอเสมอ ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า เธอจะเก่งกล้าเกินหญิงเช่นนี้”

เป็นอันว่า รายละเอียดและแบบแปลนสร้างงานฝีมือของดร.ดิเรกนั้น ฝ่ายศัตรูไม่มีโอกาสที่จะลักขโมยไปได้ ถึงแม้จะเอาไปได้ก็ไม่มีประโยชน์ คืออ่านไม่ออกนั่นเอง

จบบริบูรณ์